

TESLİMİYET-İHANETİN SOSYO-KÜLTÜREL ANALİZİ

DERLEYEN

BÊRÎTAN NÛRHAQ - MEHMET CÛDÎ

ÜLKEMİZİ İŞGALDEN, HALKIMIZI İHANETTEN KURTARALIM, APOCU RUHLA DEMOKRATİK KOMÜNAL TOPLUMSALLAŞMAYI İNŞA EDELİM!

“Parti kurmak dönem itibariyle bir onur meselesiydi. Ortada hemen yanıt oluşturabilecek olanaklar yoktu. Fakat muazzam bir onur boşluğu her adımda belliydi. Nereye baksam adeta alçaklık hissediliyordu. Her şey ihanete uğramış gibiydi. Dağ-ova, köy-kent, tarih-güncellik, birey- toplum, devlet-yurttaş, kadın-erkek, çocuk-ebeveyn, yol-yolcu, kısaca her ikilem körce ve haince bakıyordu. Bir şeylerin yapılması gerektiği kesindi. Parti belki de bu ikilemlere anlam katarak çözüm yoluna sokabilirdi. Kurulan dar anlamda parti değil, yeni bir yaşam tarzıydı.

Kimlik dönüşümü dayatılıyordu. Ülke ve tarihle, çağdaşlıkla bu kadar uyumsuzluk hiçbir gerekçeyle izah edilemezdi. Gerekçelerimiz, zayıflıklarımız ne olursa olsun, mevcut duruma müdahale şarttı. Bu durumda partileşme bir nevi intihar eylemiydi. Ama bilinçli bir birey intiharı değil, toplumun yaşanmazlığına tepki anlamında iğne ucu kadar da olsa onurlu yaşam şansını denemek için bir intihar; bir nevi namusu kurtarma eylemi. Değişik biçimde uygulanan namus eyleminin özgün bir biçimiydi partilileşmemiz. Şahsen çocukluktan beri kaçındığım dar amaçlı namus kavramları için kendini feda etme yerine, tarihsel toplumsal anlamı olan bir namus eylemi tercih edilebilirdi. Bu eylemi gündemleşen sınıfsal ve ulusal, etnik, dini, ailevi çıkarlarla izah etmek güçtür. Ana etken kendini

zorbela yetiştirmiş, biraz aydınlanmış halk insanların eylemi olarak izah etmek doğruya en yakındır. Tarihte iyi bilinen Rus Narodniklerine benzetmek daha anlaşılırdır. Etkisine baktığımızda, partileşme tarzının rolünü oynadığını söyleyebiliriz. Genel ve onursal bir ihtiyaca cevap verdiği gelişmelerden bellidir.” Önder APO

Konuya Önder Apo'nun bu çarpıcı değerlendirmesiyle başlamak yerinde olacaktır. 1970'ler Kürdistanı'nın içinde bulunduğu durumu anlamadan, PKK'nin verdiği mücadelenin kimlere ve nelere karşı yürütüldüğünü bilince çıkarmadan ne bugünkü Kürt toplumunu ne de mevcut durumda Kürt kişiliğini anlayabiliriz. Önder Apo'nun tabiriyle 'her ikilemin haince baktığı' bir durumdan bugün dostları için gurur kaynağı, düşmanları için mutlaka hesaba katılması gereken bir irade, dünya ve Ortadoğu halkları için özgürlük umuduna dönüşen bir halk gerçekliğini nasıl gelindiği bilinmezse, ihanet çemberinin bir halkası olmaktan kurtulamayız.

Kürdistan'da işgal edilmemiş tek bir karış toprağın kalmadığı, kendine ihanet ettirilmemiş tek bir bireyin bırakılmadığı 1970'ler dünyası, Kürtlerin fiziki varlığının bile tartışma konusu yapıldığı bir dünyadır. Bir halk için bundan daha onur kırıcı, daha alçaltıcı, daha işkenceli başka bir durum yoktur. Çinliler en eziyetli işkencenin birini yok saymak olduğunu söylerler. Çin işkence tarzı meşhurdur (Tabi bu işkence tarzını icat edenler Çinli egemenlerdir). Fiziki eziyet çektirmede usta olduklarından halk arasında çok eziyetli durumlar için 'Çin işkencesi gibi' tabiri kullanılır. İşte yine Çinliler bu işkenceler arasında en eziyetlisinin bir kişiyi görmezden gelmenin, yani onu yok saymanın ya da inkâr etmenin olduğunu belirtirler. Kürt halkı fiziki katliamların yanında kültürel inkâr ve imha politikalarına tabi tutularak işkencelerin en acımasızına maruz kalmıştır.

Aslında 1970'lerde Kürdistan ülkesi ve halkı daha beter bir durumu yaşıyor. Çünkü, bireyleri bu durumu kabullenmiş. Yani kendi varlıklarını tartışır hale gelmiş. Öncüleri, toplumsal kurumları tasfiye edilmiş, ahlaki ve moral değerlerini unutmüş, dağınık aileciklerden ibaret, ülkesinde tecavüze uğramamış tek

bir şey kalmamış ama buna karşı tek bir taş atmayı bile aklına getirmedeği halde, namus adına birbirinden onlarcasını bir çırpıda katledebilecek duruma düşürülmüş bir kalıntıdan bahsediyoruz. İşte PKK Kürt toplumunun bu onursal ihtiyaçlarına cevap hareketi olarak doğdu ve en büyük başarısı da yukarıda ifade etmeye çalıştığımız ihanet tablosunu verdiği mücadeleyle büyük oranda değiştirip Kürt halkına tarihsel onurunu tekrardan kazandırmış olmasıdır. Verdiği elli bin şehidiyle Kürdistan'da ihanete karşı kahramanlık ve fedailik çizgisini hâkim kılmış, bu en zor görevi başarmış bir partidir PKK.

Eğer Rêber APO Kürdistan'da böyle bir partileşme geliştirmeseydi, ilke ve ölçüleri bu kadar keskin ve somut ortaya koymasaydı bunların hiçbirinin olma olasılığı yoktu. Başka herhangi bir partileşmeyle de başarılamazdı. Bu ihanet çemberini yırtacak ve onun yerine onurlu, özgür bir yaşamı hâkim kılacak ne başka bir Önderlik tarzı ne de başka bir partileşme tarzı düşünülemez.

TOPLUMUN SIRTINDAKİ HANÇER

*“SIRTINDAKİ HANÇERİ ÇIKARMADAN
BAŞKA HİÇBİR ŞEY YAPAMAZSIN”*

Buda

İhanet en lanetli ve en alçakça olgudur. Çünkü ulus, kültür, ülke, yurtseverlik, arkadaşlık, dostluk, yoldaşlık, sadakat, fedakârlık, toplum, halk gibi insanı insan yapan temel değerlere karşı düşmanlaşmadır. İhanetçi, kendisine sırtını dayamış olanı arkadan vurur. Onun için insanlık değerleri hiçbir anlam ifade etmez. Çünkü insanlıktan çıkmıştır o. Arkadaşını, yoldaşını,

kardeşini, annesini, babasını kısacası en yakınındakileri arkadan vurur, çünkü o, düşmanı tarafından iki kaşının arasından vurulmuştur. Arkadaşını yoldaşını satar, çünkü tüm benliğini düşmanına satmıştır. Dolayısıyla satmayacağı değer, hançerlemeyeceği insan yoktur. Bu nedenle toplumlar ihaneti en büyük suç sayıp ağır yaptırımlar ve cezalandırmalara gitmiştir. İhanetin boyutlarına göre de sürgün ve aforoz etmekten tutalım, ölüm cezasına varan cezalandırmalara gitmiştir.

İhanet halk olarak verdiğimiz özgürlük mücadelelerinde yenilginin en başta gelen nedenidir. Tarihimiz amcasını, bacanağını, babasını, yoldaşını, dostunu ve arkadaşını satanlarla doludur. Sırtımızdaki bu hançer tarihimiz boyunca yakamızı bırakmamış, halkımızın düşmanları için en ucuz yoldan kazanma yöntemine dönüşmüştür. Öyle ki, Kürt isyanlarının çoğu iç ihanetler sonucunda yenilgiye uğramış, Kürt halkı ve ülkesi bu yenilgilerden sonra büyük acılar çekmiştir.

Günümüzde hareketimizin mücadelesiyle gerilemiş olsa da halen tam sonuç almamızın önünde ciddi bir engel olarak durmakta, hem ulusal birliğimizin tam olarak sağlanamamasının hem de savaş iradesi kırılmış işgalci güçlerin kazanma umutlarının ayakta kalmasının en temel dayanağı olmaya devam etmektedir. Savaşan güç ne kadar yaman savaşçı olursa olsun sırtındaki ihanet hançerini çıkarmadan sonuç alamaz. Bu nedenle özgürlük hareketi mücadelesinin başlangıcında ihanetçi- işbirlikçi kesime savaş açmıştır.

Bu yazımızda 30 bin yıllık tarihimizde yakamızı bırakmayan ihanet ve teslimiyet illetinin nedenleri ve bununla mücadele yöntemleri üzerinde duracağız. Bu kadar kadim bir tarihe sahip bir halkın mensupları nasıl oluyor da bu kadar yaygın bir ihanet içerisine girebiliyor? Oldukça dikkat çekicidir. Önderliğimiz son manifestosunda halkımızın tarihini günümüzden otuz bin yıl öncesine kadar götürdü. Dünya üzerinde başka böyle bir halk yoktur herhalde. Bunu şoven duygular yaratmak için belirtmiyoruz. Tüm insanlığın bir parçasıyız ve insanı insan yapan değerlerin yaratımında ciddi rol almış bir halkın mensuplarıyız. Peki içimizden bazıları nasıl bu değerlere düşmanlaştı? Bunun tarihsel, sosyolojik çözümlemesini nasıl yapabiliriz?

İhanet ulusal değil toplumsal bir olgudur. Her toplumun başına bela olmuştur. Bu olguyu sadece Kürt toplumunda varmış gibi ele almak yanlış olur. Ama Kürt toplumunda çok yaygındır. O zaman ihanete olanak sunan zeminde genişleme, buna karşı verilen mücadelede zayıflama olmuş ki, ihanet bu kadar yaygınlaşabilmiş. Bir de tarihi kökleri çok derinlerde olmalı ki, bir olgu bu kadar derinlemesine mesafe alabilsin. Sorunu sadece işgalci güçlerin ajanlaştırma ve teslimiyete çekme, zor ve asimilasyon politikalarıyla izah etmeye kalkarsak eksik ele almış oluruz. Bu nedenle konuyu önce tarihsel ve sosyolojik boyutlarıyla incelemek gerekir. Güncelde yaşanan pratiklere geçmeden önce böyle bir yaklaşıma ihtiyaç var.

Rêber Apo Barış ve Demokratik Toplum Manifestosu'nda ilk ihanetin ana kadın toplumuna ihanet eden 'kastik katil'le başladığını belirtti. Urfa- Göbeklitepe (Xerabreşk) buluntuları etrafında dönen tartışmalara Rêber Apo yeni bir boyut kattı ve bu yapıların inşasında zor aygıtının kullanıldığını, böyle bir yapının köle emeği olmadan inşa edilemeyeceğini açığa çıkardı. Klanlardan kopan ve ilkin 'avcı kulübü' şeklinde örgütlenen erkek grupların zamanla kastik toplumsal katillere dönüşerek ana kadının yaratımı olan toplumsallığa saldırarak kadın ve çocukları köleleştirdiğini ve kastik toplumu yarattığını belirtti. Böylece, ilk ihanetin bu kastik toplumsal katiller tarafından ana kadın toplumsallığına yani komünal topluma karşı gerçekleştiğini açığa çıkarmış oldu. Rêber Apo bu kastik katillerin Rif Vadisi'nden beri var olduğunu, önceleri klan ve kabilelere saldırarak insan kaçırpı yediklerini yani yamyamlık yaptığını, fakat zamanla kaçırdığı kadın ve çocukları yemek yerine köleleştirip hizmetine alarak kendi toplumsallaşmasını yaratmanın daha verimli olduğunun farkına varınca günümüzdeki devletli toplumun temellerini attığını belirtiyor. Bu ihanet günümüzden 30 bin yıl önce kadın ve erkek arasında bir yarılma yaratıyor ve beraberinde devlet ve komün çelişkisinin temellerini de atıyor. Zamanla sistemini güçlendiren kastik katiller Aşağı Mezopotamya'da tanrısallığını ilan edip form halindeki devletleşmeye gidiyor.

O zaman kısaca tanımlamaya çalıştığımız bu oluşumu ilk ihanet olarak tanımlayabiliriz. İlk ihanet komünal toplumsallaşmaya

karşı gelişti diyebiliriz ve o gün bu gündür komünal anacıl toplum zihniyeti ile devletli kastik toplum zihniyeti arasında bir mücadele söz konusu. Günümüzde de saflarımızdan kaçıp ihanete giden kişiliklerin ilk elden devletlere sığınmaları boşuna değildir.        ncak orada kendine yaşam alanı bulabilir. İhanet edip de kaçan birinin bir başka komünal yapıya gitmesi beklenemez.       kaçıp ihanet ettiği zaten komünal değerlerdir. Eğer ihanet kendini inkâr etmekse o zaman bunun köklerini doğal toplumdan kopuşta aramalıyız. Kadın ananın toplumuna ihanetle başlıyor onursuzluk.

Toplumsallaşma insan türünün varoluş şeklidir. İnsan böyle insan oldu. Toplumunda varoluş şekli kom nd r, komünal eşitlik, komünal bağlardır. Kölelik, cinsiyetçilik, bencillik, bireycilik, kısacası tahakküm ilişkilerine zemin vermeyen toplumdur. Kastik katillerin Kadın Ananın şaşsında ihanet ettiği bu toplumsallaşmadır. Cinsiyetçi, kadın köleliğine dayanan sistemi bu yamyamlar güruhu yaratmış. Ana kadının ahlaki-politik toplumsallaşmasının değerlerine ihanetle başlayan ve günümüzde kendini ulus-devlet formuna kadar büyüten bir zihniyetle karşı karşıyayız. Günümüzün iktidarları yamyam atalarına ne kadar da benziyorlar. Sistemin temelleri böyle atılmış ve aynı temel üzerinden yürümeye devam ediyor. Devasa bir ihanet şebekesi haline gelmiş. Doğal toplumun insani özellikleri tersine çevrilerek yaratılmış bu sistem.

Doğal toplumun bireyi klan veya kabilesini beslemek için bir canlıyı avladığında ilk işi avının başına gidip özür dilemek oluyor. 'Seni kendi klanımı- kabilemi beslemek için avladım, özür dilerim' diyor. Bu kadar duyarlıdır yaşama. Kastik katil ise kendi türünü yiyor. İnsan türü dışında bunu yapan bir canlı yoktur. Yine everenin hiçbir ikileminde bu kastik katillerin yarattığı zihniyetin ürünü olan bir cinsiyetçilik söz konusu değildir. Aksine ikilemler evrendeki canlılığı mümkün kılan bir özelliktir. Bu ikilemler arasındaki akış canlılığı mümkün kılar. Bir sorun değil çözümdür. Evrenin var olma tarzıdır.

Önderliğimiz insanı orta evren olarak tanımladı. Bir de 'insan evrenin özetidir, mikro evrendir' dedi. Yani evrenin kendi bilincine varmış halidir. Evren insanda kendine dönmüş, kendini tanımıştır. O zaman kastik katili kendi doğasına yani özüne

yabancılaşmış insan olarak değerdendirebiliriz. Bu da ihanettir. İnsan gibi kutsal bir varlık böylesi bir sapmayla kendi özüne yabancılaşıyor. İhanetlerin en büyüğü kendi özünden kaçışla başlar. Özünü, toplumsal kimliğini, değerdlerini ve bu değerdleri yaratanları inkâr etmeyle başlar. Kastik katillerin komünal toplum değerdlerine ve onun yaratıcısı kadına saldırıları tarihin en büyük ve halen devam eden ihanetidir. Kürt insanındaki insanlaşma ve yabancılaşmanın kökleri bu kadar derinlerdedir. Kürt tarihine ait ilk belgeler Sümer kent devletlerinin yazılı tabletlerine dayanır. Bu belgelerden biride Gılgamış Destanı olarak bilinen ve esasında Uruk kentinin tanrıçası İnanna ile Uruk kralı Gılgamış arasında yaşanan mücadeleyi konu alan destandır. Destanda Gılgamış zor durumdadır. Bu zorlukları aşmak için sedir ağačlarının bulunduğı Zagroslara bir sefer düzenleme niyetindedir. Ama bu kadim dağların çok güçlü koruyucuları vardır. Bu dağlardaki kabileler devletleşmiş Sümer kentlerinin saldırılarına karşı kendi ahlaki-politik toplumsallaşmalarını korumak için direniş halindedirler. Çünkü Sümer kentlerinde kastik katillerin oluşturduğu erkek egemen bir zihniyet oluşmuş ve çevresindeki kabilelere saldırarak köleleştirmekte, doğalarını talan etmektedir. Bu dağlarda direniş halinde olan kabilelerin Humbaba liderliğinde güçlü bir örgütlenmesi vardır. Gılgamış'ı tedirgin eden de Humbaba ve kabilesidir. Enkidu bu kabilenin bir üyesidir. Doğayla bütünleşmiş biridir.

Hayvanlar ondan kaçmaz. Kabilenin en güçlü savaşçılarından biridir. Bu kabile Zagroslardaki sedir ağačlarının da koruyucusudur aynı zamanda. Sedir o dönem çok değerli bir ağaçtır. Silah yapımından mobilya yapımına birçok alanda ham madde olarak kullanılır ve o bölgede sadece Kürdistan'ın dağlarında bulunmaktadır. Enkidu bir kadın vasıtasıyla düşürölür ve şehir yaşamına alıştırılır. Enkidu artık eski Enkidu değildir. Eskiden inandığı tüm değerdlere ters düşmüş hatta düşmanlaşmıştır. Şehir yaşamının albenisine kaptırmıştır kendini. Artık kabilesinin bir 'Egidi' (yiğidi) değil Gılgamış'ın hizmetkarı olmuştur.

Zagroslara düzenlenen seferde hayati bir rol oynar. Çünkü tüm geçitleri ve kabilenin savunma düzenini bilir. Eğer Enkidu

olmasa Uruk'un tanrıları bu sefere izin vermeyecektir. Çünkü başarısızlık ihtimali çok yüksektir.

Nihayetinde Enkidu' nun yardımıyla Gılgamış Humbaba' yı yener ve Humbaba tutsak düşer. Gılgamış ihtiyacı olan sedir ağaçlarını keser ve işi bitince Humbaba' yı serbest bırakmak ister ama Enkidu kraldan daha çok kralcıdır.

Gılgamış'la olan diyalogu şöyledir:

Gılgamış hizmetkarı Enkidu'ya şöyle dedi:

"Ey Enkidu, bırak tutsak kuş yuvasına (geri) dönsün, Tutsak adam anasının bağrına dönsün."

Enkidu Gılgamış'a yanıt verdi:

"Hak tanımaz en uzun, (Ölüm cini) Namtar yutacak, Namtar ayırım gözetmez. Tutsak kuş yuvasına (geri) dönerse, Tutsak adam anasının bağrına dönerse, sen, seni doğuran ananın kentine geri dönemeyeceksin."

Huvava Enkidu'ya şöyle dedi:

"Benim hakkımda, Ey Enkidu, ona kötü konuştun, Ey kiralık adam ona kötü konuştun."

O böyle konuşunca, Boynunu vurdular; Üzerine koydular, Enlil ile

Ninlil' in huzuruna getirdiler.

Yukarıda birebir aslından alıntılaradığımız destana ait bölümden de anlaşılacağı gibi Gılgamış istediği sedir kütüklerini aldıktan sonra tutsağı Humbaba'yı serbest bırakma niyetindedir. Ama Enkidu Gılgamış'ı vazgeçirir ve Humbaba'nın kafasını kesip tanrılara armağan olarak götürürler.

ENKİDULAŞMA

Önder Apo'nun Ekidulaşmayı şöyle değerlendirmektedir:

“Aslında Sümer döneminin Kurti’leriyle günümüz Kürti’leri arasında belki de ‘u’ harfi üzerindeki iki nokta farkı kadar bir fark vardır. Binlerce yıllık kabile kültürlü Kürtler, Kürt halkı içinde halen ağır basan kabile Kürtleridir. Şehirlisi, ovalısı, sınıf ayrışması yaşayanı, devlet işbirlikçisi, devlet karşıtı olanı bolca vardır. Ama ana gövde Kürtlük, soyunu güçlü yaşayan Kürtlük, geleneksel kabile özellikleri ağır basan Kürtlüktür, ana kabilesel Kürtlüktür. Şehirli, egemen sınıflı ve devletli Kürt, çoğunlukla ve geleneksel olarak Kürtlükten kopmuş, asimilasyona yatmış geçiş Kürtlüğünü ifade eder. Gilgames Destanı’ndaki ilk şehirli işbirlikçi Kurti olan Enkidu, belki de tüm şehirli, sınıflı ve iktidar işbirlikçisi Kurti’lerin ilk atasıdır.

Destandaki Humbaba, Dağ Kurti’sidir. Enkidu ihanet ettiği Humbaba’yı öldürmesi için Gilgames’e âdeta yalvarır. Günümüzdeki işbirlikçi Kürti’yi ne de yaman çağırıştırıyor! Demek ki ikisi arasındaki fark ‘u’ harfi üzerindeki noktalar kadar olabilir derken pek de haksız sayılmayız.”

Önder Apo'nun de dile getirdiği gibi günümüzdeki ihanetçi kişilikler ilk ataları olan Enkidu'ya çok benzemekte, düşmandan daha düşman pratikler sergilemekten geri durmamaktadırlar. Özgürlük Hareketinin saflarından kaçanların düşmanın önüne verip daha birkaç saat önce beraber düşmana karşı savaştığı yoldaşlarının üzerine götürmesi, düşmanın sormadığı konularda bile bilgi vermesi buna en iyi örnektir. Bu tutumlar kesinlikle anlık gelişen tutumlar değildir. Anlık gelişen bir tutumla bir insan düşmanıya bu kadar çabuk bütünleşemez, düşmanının amaçlarının uşağı olamaz. Öncesinden bir düşmanına sevdalılık var ki, bu kadar çabuk onun amaçlarının hizmetine girebiliyor. Enkidu'nun hikayesinde dikkat çekici bir diğer noktada şudur. Enkidu düşürüldükten sonra daha önce ona güvenen ve beraber

gezen hayvanlar artık ona güvenmez ve tavır alırlar. Artık onunla arkadaşlık yapmazlar. Görüldüğü gibi doğanın ihanete tahammülü yoktur. Çünkü ihanet her şeyden önce varlığın kendi doğasından çıkmasıdır, kendi doğasına düşmanlaşmasıdır. Kendi doğasından uzaklaşmak başkası olmaya karar vermektir. Onun için doğa bunu kabul etmez ve tavırsız kalmaz.

Enkidu'nun hikayesi bununla da bitmez. Enkidu hiçbir zaman özendiği varlığın aslı gibi olamamıştır. Başkası olmaya karar vermiş bir varlık hiçbir zaman orijinali gibi olamaz, ancak onun müsveddesi olabilir. Onun taklididir. Ne kadar yaranmaya çalışırsa çalışsın her zaman yama gibi duracaktır. Düşmanına yararlanarak kabul göreceğini sanar ama yanılmıştır. Çünkü sahte olan hiçbir zaman orijinal gibi olamaz.

Günümüzün Enkidularında bunu çok net gözlemlemek mümkündür. Orhan Miroğlu, Mehmet Metiner vb. kişiliklere bakalım. Kraldan daha çok kralcıdırlar. Kral bir küfür ederken onlar on küfür eder. Niye? Çünkü kral tarafından kabul gören makul kişilikler olmak isterler. Ama kral onların taklit olduğunun çok iyi farkındadır. İhtiyacı olduğu için onları besler. Onlar kral için süresi bitince kullanıp atacağı birer araçtır. Kendine ihanet etmiş birini ne yapsın kral? Kendine ihanet eden ona nasıl etmesin? Kral bunun çok iyi farkındadır. Ama karşı cepheyi düşürmek için bunlara ihtiyacı vardır. Çünkü en etkili ve moral bozucu özel savaşı; bu gibi kişilikleri konuşturmaktır. Onun için, iyi besler bu dejenere olmuş kişilikleri.

Ama artıklarıyla. Zaten kralın artıklarını başkası yemeye tenezzül etmez. Ama bunlar artıkları yemeye razıdır. Böylece kral, en ucuz yoldan kazanmış olur. Boşuna halk arasında bu kişiliklere 'kemikçi', 'tırışıkçi' denmez. Miroğlu ve Metiner gibi kişilikler TV programlarında zaman zaman aşağılandıkları halde yine de kraldan daha çok kralcı olmaya devam ederler. Çünkü bu kişilikler Enkidulaşmanın da ötesinde bir dejenerasyonu yaşamışlardır.

Konumuza yine Önder Apo'nun Barış ve Demokratik Toplum Manifestosu'nda dile getirdiği ve tarihimizin kırılma

noktalarından birini ifade eden Med Konfederasyonunda yaşanan Harpagos ihanetiyle devam edelim.

‘Medler ile Pers aristokrasisi arasında yaşanan çatışmaların özü, ‘demokrasi mi olalım, krallık mı?’ ikilemine dayanıyor. Devletleşme ile komünleşme arasındaki bu tartışmanın en belirgin ifadesi Astiyages ile Harpagos arasındaki savaş ve burada yaşanan tarihi kırılma anıdır. Tarihimiz açısından bu çok önemli. Devletleşmek isteyen eğilim ile Krallık rejimi olmak isteyenlerin çatışmasıdır bu. Kyros geleneği Elam geleneğidir; Sümer bölgesinden gelmedir.

Kyros devletleşme eğiliminin başını çekiyor. Harpagos'un ihaneti ile bu çatışma Kyros lehine sonuçlanıyor. Astiyages Konfederasyon reisi olduğu için, devletleşmeyi reddedince Harpagos tarafından iç ihanete uğruyor. Astiyages'in meşhur sözü Herodot tarihinde de geçer; Harpagos'a diyor ki ‘Bre alçak mâdem konfederasyonu yıktın, bari benim yerime sen geçseydin. Kölemiz olan Kyros'a teslim edeceğine bir Medliyi getirseydin. Bu ihaneti neden yaptın.’ O günden bugüne Kürt ihaneti böyle işler. O gün bugündür, Kürt aşiretleri içinde Harpagos olma geleneği devam etmektedir. Bugün de birkaç tane Harpagos ismini verebilirim. Enteresandır, Kürtlerin en azgın düşmanları da bu Harpagoslar arasından çıkıyor. Onlara Judenrat komitesi dedik. Hepsi aynı tayfadır. Bu durum, tarihte bunların ihanetine uğrayan toplumumuzda büyük kırılmalar yaratmıştır. Harpagos'tan beri Kürdistan tarihinden gelen bir anlayış söz konusudur. Harpagosluk demek, başkalarına bütün gücüyle hizmet etmek demektir.’’ (Önder APO)

Med dönemi tarihimizin belirleyici dönemlerinden biridir. M.Ö. 830'lu yıllardan başlayarak proto-Kürtlükten Kürtlüğe geçiş aşamasını ifade eder. Bu tarihlerde hegomon güç tarihte insan kellerinden surlar inşa eden zalimliğiyle bilinen Asur İmparatorluğudur. Medler İskit ve Kimmer kavimlerinin saldırılarını kırıdıktan sonra Asur zulmüne karşı mücadelelerini

güçlendirirler ve M.Ö. 612'de Asur'un başkenti Ninona'yı ele geçirip yerle bir ederler. Bu zafer 21 Mart'a denk geldiğinden halen olduğu gibi Newroz bayramı olarak kutlanır. Yani özgürlük bayramı.

Bunu mümkün kılan Medlerin ideolojik birliğidir. Zerdüştlük bu birlik ve toplumsallaşmanın ideolojisidir. Bu toplumsallaşma ve birlikle Kürdistan'ın Asur zulmü ve işgalinden temizlenmesi büyük özgürlük olanağı yaratır. Medler yarı krallık yarı federasyon tarzında bir örgütlenmeyle bu zaferi elde eder. Kurdukları sistem tarihin ilk meşruti sistemlerinden biridir. Bir kral vardır ama bu kral devletleşmiş toplumlarda olduğu gibi sınırsız yetkilere sahip değildir. Kralın yanında aşiretlerden temsilciler de vardır ve kral bu temsilcilerden onay almadan önemli konularda karar alamamaktadır. Böylesi bir demokrasi söz konusudur. Med Krallık sistemi daha çok konfedere bir işleyişe sahiptir. Yani tüm Kürt aşiretlerinin yarı krallık yarı konfedere demokratik örgütlenmesini ifade eder. Aynı zamanda gelecek bin yılların kaderini tayin edici bir aşamadır.

Yukarıda Önderliğimizin de dikkat çektiği gibi Harpagos'un ihanetiyle yönetim Perslere geçer ve devletleşme gerçekleşir. Med krallığı daha yüz yaşını doldurmadan, yönetimindeki parçalanma ve güneyli Pers aşiretlerinin ayaklanması sonucu yıkılır. Tarihin babası sayılan Herodotos'a göre, II. Kyros önderliğinde ayaklanan Pers aşiretlerine, son Med hükümdarı Astyages'in ordularının komutanı ve aynı zamanda damadı olan Harpagos'da kavmine ihanet ederek katılır. Böylece Med konfederasyonu MÖ. 549'da yıkılır ve Astyages'in yerine geçen Kyros tarafından pers devleti kurulur.

Herodot, bu olayı trajik bir tarzda anlatsa da bunun iç ihanet sonucu gerçekleşen bir saray darbesi olduğu çok nettir. Bu ihanetten sonra etkileri günümüze kadar süren Kürt üst tabakasının lanetli işbirlikçi karakteri şekillenir.

Kyros'dan sonra kral olan Kambyzes, ilk seferini Mısır'a yapar. Bu seferde Mısır'ı fetheder.

Kambyzes Mısır'dayken Med kabilelerinden bir Zerdüşt rahibi

yönetime el koyar. Bunun üzerine Kambyes Mısır seferini yarıda kesip ülkesine geri dönerken, MÖ. 522 yılında Suriye'de yaralanır ve geriye çocuk (varis) bırakmadan ölür. Pers ordusunu başkent olan Ekbatana'ya aristokratlar getirir. Bu aristokratlar arasında I. Darius da vardır. Bir saray darbesi daha yapılarak MÖ 522'de Akhaemenid (Pers) İmparatorluğu içinde yeni bir sülalenin iktidarı başlar. Darius'un ilk işi ayaklanan Med rahibi Gomata'nın üstüne gitmek olur. Nihayetinde Gomata yenilir ve Darius bu sahneyi Bêstun dağının kayalıklarına resmettirir. Kaya oymasında Daryus Gomata'nın ölüsünün başına basmış halde resmedilmiştir.

Bundan sonra Kürdistan'da iki çizgi hep mücadele halinde olacaktır. Birincisi, ana gövdeyi oluşturan özgür Kürtlük diğeri de başkalarına hizmette sınır tanımayan ihanetçi Kürt'tür.

Gomata'nın yenilgisinden sonra Pers aristokrasisi Darius'un öncülüğünde Medlerin bütün entelektüellerini katliamdan geçirir. Katledilen toplumun aklı ve hafızasıdır aslında. Farslar halen de bugünü kutlarlar. Tabi gerçekleri tersyüz ederek. Sonuç olarak, Harpagos'un ihanetiyle başlayan ve tüm Med entelektüellerinin katliamıyla sonuçlanan bu süreçten sonra Kürtler günümüze kadar da kendi akıllarına bir daha sahip olamadı. Yönetim el değiştirdikten sonra Zerdüştlükte Pers iktidarının tekeline girer ve kendi iktidamlarının çıkarlarına göre düzenlenir. Önder Apo Barış ve Demokratik Toplum Manifestosunun Kürt Aklı bölümünde bu konuyu şöyle değerlendirmektedir: “Benim derdim Kürt aklını geliştirmektir. Bu akıldan herkes payını alacaktır... Zerdüştlük bir Kürt ideolojisidir, fakat unutulmuş gitmiş, kalıntı halinde yaşıyor.”

Harpagos'un tepkici, kindar ve kıskanç karakteri Kürt üst tabakasında karakter olarak yer edinmiştir. Günümüzde bu rolü Barzani ailesi başta olmak üzere birçok işbirlikçi hain üstlenmiş durumdadır. Eğer KDP ve onun gibi işbirlikçi, ihanetçi kesimler olmasaydı Türk devleti çoktan yenilgiye uğramıştı.

Önderliğimize karşı geliştirilen uluslararası komploda en

uğursuz ve onursuz rolü KDP ve YNK oynadı. Bunun karşılığında Kürt halkının son iki yüzyıldır çektiği acıların failleri olan uluslararası hegemonyaya kendilerini kabul ettirdiler. Önderliği ve Özgürlük hareketini kendi iktidarlari ve çıkarlari için tehdit olarak gördüler. Çünkü bu modern Harpagoslari Kürt halkını özgürleştirmek gibi bir dertleri yok. Kendi iktidar ve ailevi-aşiretsel çıkarlari uğruna Kürt halkının özlülük mücadelesini feda etmeyi bir sorun olarak görmüyorlar. Her şeyini bu halkın özgürleşmesi için adayan, bir gün bile kendisi için yaşamayan, her anını halkın özlemlerine adayan Önder Apo'ya en büyük ihaneti bu işbirlikçiler yaptı. Eğer biraz olsun Kürt halkını düşünselerdi bunu yapmazlardı. Çünkü faşist sömürgeci Türk Devleti'ni Kürdistan'da yenilgiye uğratabak tek güç Önder Apo ve onun örgütüdür.

Genel anlamda da kıskançlık, kin tutma, birbirini kabullenmeme Kürt kişiliğinde ama özellikle Kürt erkeğinde karakter haline gelmiş ve bu durum örgütsel çalışmalarımıza da yansımaktadır. Kadroda yaşanan uyum sorunlarının kaynağında da bu tepkisel kişilik özelliklerinin payı azımsanamayacak düzeydedir. Bu nedenle hareket çalışmalardan istediği sonucu alamıyor. Daha da ötesi yüzlercesi tepkilerini çözüme kavuşturmadığı için ihanete gitti. 'Pire için yorgan yakma' diye bir deyim vardır. Tepkisel kişilik de böyledir. Harpagos gibi iç sorunlardan tepkilenip ihanetler Özgürlük Hareketi'nin içinde de gelişiyor. Komutanına, yönetimine tepkilenmiş ve ihanete gitmiş. Onurunu bir kenara bırakıp düşmanına sığınacak kadar tepkilerinin esiri olmuş. Dolayısıyla kendimizde bu tepkisel kişiliği çözümlememiz gerekiyor.

İhanete çeken nedenlerden biri de bu tepkilerdir ve Kürt kişiliğinde ciddi bir sorundur. Bununla bağlantılı olarak takıntılı ruh hallerini de çözümlemek lazım. Takıntılar zamanla insanı saplantılı biri haline getirir. Bizde takıntılı ruh hali çokça yaşanan bir durum. Takıntılar insanın sağlıklı düşünmesine izin vermez. Viktor Hugo '*takıntılar burğu gibidir. Her yıl bir tur atar. Birinci yıl insanın saçlarını söker, ikinci yıl kafa derisini*

söker, üçüncü yıl kafatasını söker ve dördüncü yıl beynini söker' der. Bakıyorsun yıllarca yaşadığı bir soruna takılanlar var. Tepkilerin bir nedeni de bu takıntılı ruh halidir. Bir insan yıllarca bir şeye takılı kalırsa tabi ki beynini yani aklını kaybeder. Psikolojisi bozulur, sağlıklı düşünemez. Çünkü yaşamın gereklerine, onu yaşatan değerlere yoğunlaşamaz. Kendini eğitemez. Geçmişte takılı kalmıştır. Bunlar hep tarihten günümüze yansıyan hastalıklardır. Harpagos'un tepkili ve takıntılı kişiliği onu ihanete sürükledi ve Kürtlerde bir hastalık haline geldi.

Tarihimizin diğer bir kırılma noktası da 19. yüzyılın başlarında başlayan isyanlar dönemidir. 19. yüzyıl tarihimizin en trajik dönemlerinden biridir. Bu tarihe kadar Kürdistan'ın geniş bir özerkliği vardır. Osmanlı Devleti üstünlüğü Avrupa'ya kaptırınca modernizasyon sürecine girer ve Kürtlerin özerk statüsünü tasfiye etmeye başlar. Kürt beyleri bu durumu kabul etmezler ve bir isyanlar süreci başlar. Bu süreçte Kürt halkı Osmanlı'nın egemenliği altında sömürülen halklara öncülük eder. 1803 yılında Baban aşireti isyan başlattıktan ancak onlarca yıl sonra Balkanlarda, Girit ve Arap coğrafyasında bağımsızlık mücadeleleri başlar. İlk isyana kalkan Baban aşiretinin miri Abdurrahman Paşa olur. Osmanlı Ruslarla savaş halinde olduğundan Abdurrahman Paşa'nın üzerine büyük bir güç gönderecek durumda değildir. Küçük bir orduyla saldırıya geçer. Fakat Kürt beyleri arasında birlik olmadığından ve İngilizlerin de yardımıyla Abdurrahman Paşa yenilgiye uğrar. Ancak Abdurrahman Paşa'nın yenilgisi Kürt halkının özgürlük arzusunu kıramaz.

Bu sefer Rewandûz beyi Mir Muhammed bağımsızlığını ilan eder. Bunun üzerine Osmanlı sultanı 2. Mahmut, ordusuna Kürdistan'ı tepeleme ve fethetme emri verir. Ordu iki ayrı koldan Kürdistan'a saldırmaya başlar. Semih Paşa komutasındaki ordu Trabzon ve Erzincan yoluyla Van'a yönelir. Reşit Paşa komutasındaki güç 1834 baharında, 40 bin kişilik bir orduyla Sivas ve Malatya'dan ilerlemeye başlar. Çok hırslı ve

Kürtlere kinli olan Reşit Paşa yoluna çıkan silahsız, savunmasız sivil Kürtleri kılıçtan geçir; köy, kasaba ve şehirleri yakar, yıkar. Reşit Paşa'nın bu yaptıkları karşısında aşiretler birlik olur ve gerilla savaşıyla Osmanlı ordusuna büyük darbeler vurur. Aşiretler ilk kez ulusal ruhla örgütlenerek direnir. Reşit Paşa'nın ordusuna büyük kayıplar verirler. Êzidi Kürtler ve Bitlis Ermenileri de direnişe katılınca, Osmanlıların ilerlemesi imkânsız hale gelir. Paşa, bunun üzerine saldırıdan vazgeçip, elindekileri korumak amacıyla savunma haline geçer. İki sene takviye birliklerinin gelmesini bekler. Reşit Paşa, iki yıl sonra 1836 yılında Irak ve Suriye'deki ordularının da desteğiyle hem güneyden hem de kuzeyden kapsamlı bir saldırıya geçer. Sivil katliamlar yapar. Güney Kürdistan'ın isyancı aşireti Babanlar üzerinde soykırım uygulamak ister. Fakat genç yaşlı ayırımı yapılmayan sivil kırım Paşaya istediği zaferi getirmez. Böyle sonuç alamayacağını gören Reşit Paşa, İngiliz ajanlarında yardımıyla, bazı Kürt beyleriyle ilişki kurar, onları satın alır. İngilizler Reşit Paşa'nın ordusunu da takviye ederler. Reşit Paşa bundan sonra ilerlemeye başlar. Cizre'yi yerle bir eder, Soran bölgesinde büyük kayıplar vermesine rağmen Zaxo, Duhok ve Akre Osmanlıların eline geçer.

Dört yandan kuşatılan Mir Muhammed, nihai savaşa hazırlanırken, bir ihanetle daha karşılaşır. Mir yönetiminin etkin isimlerinden Melle Hadî, aldığı yüklü altın keselerini "dini fetva"ya çevirir. Hadî, Osmanlı Sultanı'nın Halife (Peygamber vekili) olduğunu, dolayısıyla ona kılıç çekmenin günah sayılacağını söylemekle kalmaz, bu görüşlerini her tarafa yayar. Hadî'nin fetvası savaşçıları kararsızlaştırır. Rewandûz yolunu tutan aşiretler, saf değiştirir, Osmanlı ordusuna yol verirler. Mir Muhammed yalnız kalır. Rewandûz kalesi 1836 Ağustos'unda kuşatılır. Mir, halka dokunulmayacağı sözüne karşılık teslim olur. Onu İstanbul'a götürürler. "Bir süre sonra ÷lkene dönebilirsin" derler. Yolda tuzak kurup öldürürler. Sivil halka zarar verilmeyeceğine dair verdikleri sözü de tutmazlar. Sivil halk katliamdan geçirilir. Osmanlı ordusu 'cezalandırmalarını'

sadece Güney Kürdistan'la sınırlı tutmaz. Kuzey'e de yönelir, kadın çocuk ayırımı yapmadan sivil katliamlar yapar. Kürdistan'ı baştan başa yangın yerine çevirir. Tüm bunların en önemli nedeni ihanettir. Kendilerini satan bazı Kürt beyleri ve Hadî'nin ihaneti savaşı kaybettirmekle kalmaz sivil halkın katliamdan geçmesine neden olur. Yine de Kürt halkı yılmamıştır.

Mir Muhammed'in ardından Botan Miri Bedirxan Bey isyana kalkar. Kürt isyanlarının içinde modernliğe en yakın hareket Bedirxan hareketidir. Hazırlıkları, siyasi koşullar vs. müsaittir. Mısır'da Kavalalı Mehmet Ali Paşa bağımsızlığını ilan etmiş; Filistin, Lübnan ve Suriye üzerinde hak iddia etmeye başlamıştır. Osmanlı yönetimi her açıdan zayıflamış, savaşamaz durumdadır. Fakat bu isyanda bir çok farklı faktörün yanında belileyici olan yine iç ihanet illetidir. Bu kez Bedirxanîlerin içinde hortlar Harpagos sendromu. Bedirxan Bey ve yeğeni Êzdinşêr arasındaki iktidar çekişmesi iç ihanete kadar gider. Osmanlılar Êzdinşêr'e tüm Kürdistan'ın valiliği vaadinde bulunurlar. Karşılığında Êzdinşêr amcasına ihanet eder ve Bedirxan isyanı da yenilgiyle sonuçlanır. Valilik karşılığında amcasını satan Êzdinşêr boşuna vali olmayı bekler. Bu söz tıpkı diğerleri gibi tutulmaz. Bu kez kendisi isyana kalkar. Fakat sonuç yine yenilgidir.

Bu isyanlardan sonra Kürt mirleri tek tek tasfiye edilir. Biri isyana kalkınca diğeri ya seyirci kalır ya da düşmanıya aynı safta kendi kardeşlerine saldıran birer hain olurlar. Bu tutumların nedeni iktidar kavgasıyla sınırlı kalsa belki kendi içinde anlaşılabilir. İktidar zihniyetinde bu durum olağan bir durum olarak karşılanır. Ama Kürt üst tabakasındaki ihanet sadece bununla sınırlı değildir. Bazen birkaç kuruşa ihanetin en dip noktası yaşanır. Kürt işbirlikçiliği düşmanları için çok ucuza, Kürt halkı için çok pahalıya mâl olan bir işirlikçiliktir. Önderliğimizin bahsettiği 'Harpagos Sendromu' 1800'lü yıllarda başlayan ve neredeyse bir yüzyıl süren isyanlar zincirinde de Kürt hakkının yakasını bırakmaz. Her yenilgiden

sonra Kürdistan baştan başa cezalandırma harekâtlarıyla yüz yüze kalır. Kürdistan'da ihanet sonucu yaşanan yenilgilerden sonra yapılan talan, tecavüz, katliam ve sürgünlerin haddi hesabı yoktur. Kürt mirlerinin birbirlerine karşı geliştirdikleri ihanetler hepsinin sonunu getirir. Birbirini kabullenmeme, kıskançlık, bazen iktidar hırsı bazen dini ve mezhepsel çelişkiler; bazen fazladan bir arazi parçası bazen birkaç kuruşluk bir rüşvet ihanetin nedeni olur.

KÜRT ÜST TABAKASI, HAMİDİYE ALAYLARI VE KORUCULUK SİSTEMİ

Günümüzdeki köy koruculuğunun (cahşların) ilk uygulaması olan Hamidiye Alayları, Rus Çarlığı'ndaki Kazak Süvarilerinden esinlenerek 1891 yılında 2. Abdulhamit tarafından kurulmuştur. Kendini Kürtlerin babası olarak tanımlayan Abdulhamit esasında tarihte Kürtlere yapılmış en büyük kötülüklerden birinin babasıdır. Abdülhamit bu uygulamayla ihaneti, Kürt üst tabakasının eliyle geniş bir tabana yaymıştır. Sözde Ermenilere karşı kurulan bu şebeke özünde Kürtleri kullanmak ve kontrol altında tutmak için uygulamaya konulmuştur. Önder APO konuyu şöyle değerlendirmektedir:

“...Hamidiye Alayları Kürt toplumunda çok daha yıkıcı sonuçlara yol açtı. Kürt üst tabakasını hem kendi aralarında hem de Ermenilere, Süryanilere ve Arap aşiretlerine karşı çatıştırdı. Kürt işbirlikçiliğinde en olumsuz aşamaya geçildi. 19. yüzyıla birlikte Kürt toplumundaki gelişmeler iç dinamikler sonucu değildi. Gerici, işbirlikçi ve giderek inkârcı tarz damgasını vuruyordu. Üst tabakalar iktidara bağlanmanın, rant sağlamanın karşılığında Kürtlükten vazgeçmeyi temel politika (daha doğrusu politikasızlık) haline getirdiler. Kürt toplumu tarihinin en büyük ihanetini kapitalist moderniteyle bağlantılı olarak son 200 yılda yaşadı. Burada belirleyici olan maddi çıkarlardı. Kürt toplumuna bağlılık,

ulusal toplum peşinde koşmayı savaşmayı gerektiriyordu. Bu temelde geliştirilen isyanlar da başarılı olamayınca geriye hızla iktidara teslim olma, sağlanan rant karşılığında Kürtlükten vaz geçme, ihanet etme hatta tasfiyede rol üstlenme kaçınılmaz oluyordu. Aksi halde maddi yaşamlarını sürdüremezlerdi. Geriye öndersiz, bilinçsiz yığınlar kalıyordu. Bunlar da binlerce yıl önceki geri formlara, ilkel klan ve kabile toplumuna dönüyorlardı. Tarikatların pençesine düşenler toplumsal gerçeklikten tümüyle kopuyorlardı. Çünkü bu yüzyıllarda tarikatlar esas olarak üstten ajanlaşmanın en etkili kurumlarına dönüşmüşlerdi.

Fakat Hamidiye Alayları'nın (buna aşiret mekteplerini de eklemek gerekir) asıl tahribatı Kürtler üzerinde sergilenmiştir. Hamidiye Alayları görünüşte Ermeni milliyetçilerinin tehditlerine karşı kurulmuştur, özünde ise modern biçimlere kavuşmayla yüz yüze olan Kürt ulusal hareketlenmesine karşı geliştirilmiştir. Bir taşla birkaç kuş birlikte vurulmaya çalışılmıştır. Köy koruculuğunun erken bir uygulaması olarak değerlendirilmesi gereken bu hareket, sadece Ermeni tehdidini (böyle yansıtılan fakat bilinmesi gerekir ki Ermeni halkının haklı ulusal demokratik talepleri de vardır. Asıl olarak bu haklar bastırılmaktadır) ortadan kaldırmıyor, olası Kürt ulusal hareketini de daha doğmadan devre dışı bırakıyor. En vahim yönü budur. Dar bir aşiret eliti silahlandırılıp maaşa ve rütbelere bağlanarak tüm aşiretler ve üyeleri kontrol altında tutulmakta, Sultan'ın dilediği gibi kullanılmaktadır. Bir daha Bedirhan Bey ve Ubeydullah Nehri çapında önder hareketlerin gelişmeşiinde Hamidiye Alayları belirleyici rol oynamıştır. Asıl darbeyi olası Kürt ulusal demokratik hareketi yemiştir. Ayrıca aşiretler arasında da çelişkiler yaratılıp birbirlerine düşman kılınmışlardır. Bu çelişkili ve çatışmalı ortamda Kürdistan tarihinin en önemli yarım asırlık dönemi sadece boşa harcanmamış, kendisine karşı kullanılarak derin olumsuzluklara itilmiş, iç çelişki ve çatışmalarla iflah olmaz bir konuma düşer olmuştur. İşbirlikçi beylik ve şeyhlik

kurumlarına ilaveten militarize edilmiş işbirlikçi aşiret güçlerine dayanan bu politikalar neden Kürt ulusal hareketinin benzer örneklerde olduğu gibi geliştirilemediğini de gayet iyi açıklar. Burada da Kürt üst tabakasının modernite döneminde çok olumsuz rol oynadığını veya oynatıldığını çok iyi görmek ve değerlendirmek büyük önem taşımaktadır. Adeta kendi toplumsal varlığına, kimliğine karşı savaştırılan özel bir oluşum söz konusudur. Adeta değil gerçeğinde de kendi öz kimliğine karşı savaştırılan yapay, modernitenin mühendislik imalatı olan oluşumlarla karşı karşıyayız. Mantığı çok iyi yakalamak gerekir. Geleneksel güçlerini, dolayısıyla çıkarlarını yitirince (başta yenilgili isyanlar olmak üzere çeşitli etkenler bunda rol oynar) şahsi ve ailevi olarak ayakta kalmak için ellerindeki tek araç, olası Kürt hareketleri üzerinde pazarlık yapmaktır. Olası hareketlere önderlik etmekten vazgeçmekten başlayıp karşıtı komplo (erken kontr-gerilla) hareketlerine başvurmaya kadar her yöntem pazarlık hesaplarında kullanılmaktadır.”

Faşist Sömürgeci Türk Devleti 15 Ağustos 1984 atılımından sonra Özgürlük Hareketi ile baş edemeyeceğini anlayınca Hamidiye alaylarıyla meşrulaşan ihanet zemini değerlendirerek günümüzde sayıları 250 bini bulan bir kardeş katilleri ordusu kurarak bu savaşı yürütebildi. Eğer bu ihanetçi kontralar olmasaydı işgalci TC. ordusu hareketimizle savaşacak iradeye sahip değildi. TC ordusu bu cahşları mayın dedektörü gibi kullanarak arkadaşlarımızın üzerine gelebiliyor. En ileri ve tehlikeli mevzilere bu uşaklarını yerleştiriyor. Hareketimize ve halkımıza en büyük zararı da bu hainler verdi. Kürt toplumundaki ihanetçiliğin boyutlarını en iyi, bu güncellenmiş Hamidiye alaylarında görmek mümkündür. Düşman bu uygulamayla ihaneti en geniş toplumsal zemine yaymak istedi. Geçmişte Kürt üst tabakası ve istisna olarak halktan sayılan kesimlerde görülen ihanet bir kültür haline getirildi, meşrulaştırıldı.

Bu durumu 1925 ve sonrası süreçteki isyanlarda gözlemlemek

mümkündür. Kürt halkı için en acılı süreç bu süreçtir demek abartı olmaz. Bu sürece kadar çok acı çekmiştir ama hiç bir zaman varlığı tartışma konusu olmamış, bir bütünen soykırım sürecine tabi tutulmamıştır. Osmanlı İmparatorluğunun Birinci Dünya Savaşı'ndan yenilgiyle çıkıp dağılmasından sonra Kürdistan ve Anadolu, savaştan galip çıkan İngiliz, Fransız ve İtalyanlar tarafından işgal edilir. Buna sonradan Yunan işgali de eklenir. Osmanlı Mondros Ateşkes Antlaşmasıyla ordusunu tasfiye etmiş, bu işgallere direnemeyecek duruma düşmüştür. O süreçte iktidarda İttihatçılar vardır. Bu ırkçı zihniyet Kürt halkı da dahil tüm halklar üzerinde soykırımlar uygulamıştır. Bir bütünen Birinci Dünya Savaşı'nda yedi yüz bine yakın Kürtün yaşamını yitirdiği tahmin edilmektedir. Sadece Allahu Ekber dağlarında soğuktan donarak ölüme sürüklenen Kürt gençlerinin sayısı 90 bindir. Yemen cephesinde savaşan 120 bin kişilik bir ordu dönemin en azılı İttihatçılarından Enver Paşa komutasında Sarıkamış'a Ruslarla savaşa çekilir. Üzerlerinde yazlık elbise ve yırtık botlarla kış ortasında Allahu Ekber dağlarına vurulan bu ordudan geriye 30 bin kişi ancak sağ kurtulur. Gerisi donarak ve açlıktan telef olur. Bu olaydan sonra Enver Paşa gelen eleştirilere *'kim demiş ben Sarıkamışta yenildim. Ben o dağlara 90 bin Kürt gencini gömdüm'* demekten geri durmamıştır. Enver Paşa'nın bu sözü Kürt halkının nasıl katliamcı bir zihniyetle karşı karşıya olduğunu gösteren en çarpıcı örneklerden biridir. Çanakkale, Yemen, Balkan ve Ruslarla yapılan savaşlarda öldürülen Kürtlerin sayısı tam olarak bilinmiyor. Buna sürgünler sırasında ölenleri, sivil katliamları da eklersek sayının söylenenin üzerinde olma ihtimali vardır.

Tüm bunlara rağmen Kürdistan ve Anadolu işgal edildiğinde Ege, Akdeniz, Marmara ve işgal edilen diğer bölgelerde işgale karşı tek bir kurşun sıkılmadan Urfa, Antep ve Maraş'ta Kürt halkı gerilla savaşı başlatmış, ilk direniş cephesini oluşturmuştur. Sonuçta Kürt halkının öncülük ettiği bu direniş tüm Anadoluya yayılır ve bugünkü cumhuriyet kurulur. Bu

nedenle Cumhuriyet'in ilk kuruluş Anayasası olan Teşkilatı Esasiye Kürt ve Türk halklarını iki kurucu unsur olarak değerlendirir. Fakat İttihat ve Terakki zihniyeti Cumhuriyeti Lozan Antlaşmasıyla garanti altına alır almaz tüm bunları yok sayar ve Kürtler üzerinde çok acımasız bir inkar ve imha süreci başlatır. Buna emperyalist devletlerin Ortadoğu üzerindeki emelleri de eklenince Kürdistan ülkesi TC, Irak, Suriye ve İran arasında dört parçaya bölünür, Kürtlerin varlığı tartışılır hale getirilir.

Böylesi bir durumda her Kürt bireyinde derin bir ulusal birlik ve düşman bilincinin oluşması beklenir. Normal şartlarda zor koşullarda canlılar birbirine kenetlenerek zorlukları aşmaya çalışır. Hele insan gibi toplumsallaşarak kendini var kılmış bir canlıdan beklenen, böylesi durumlarda çok güçlü bir örgütlenme ve kendisine bu kadar kötülük yapmış düşmanına büyük kin beslemesidir. Fakat bu insani değerlerini yitirmiş kimi kişilikler bunun tam tersini yaparlar. Bu kişiliklerden biri de Binbaşı Kasım adındaki ucubedir. Bu kişi Şêx Said'in bacanağıdır. Bu nedenle o süreçte kurulan Hizbê Azadiya Kurdistan örgütünden başından beri haberi vardır ve dönemin tanıklarından olan Melle Selim'in anlattıklarına göre bu örgütün kurucuları arasındadır. Bu kişilik Binbaşı rütbesindeyken emekli olduktan sonra Varto'ya yerleşmiş ve devlet hesabına çalışmaya devam eden, ihanetin en dibine düşmüş biridir.

Azadi örgütü büyük bir gizlilik içinde kurulur ve hareket eder. Belli ki karşı karşıya olduğu tehlikenin farkındadır. En ufak bir sızma hem hepsinin canına mal olacak hem de Kürt halkı ve Kürdistan ülkesi üzerinde büyük tahribatlar ve acıların yaşanmasına neden olacaktır. Nitekim Binbaşı Kasım'ın ihanetinden sonra böyle de olmuştur. Örgütün kilit isimleri ve aynı zamanda kurucuları olan Cıbranlı Halit Bey ve Bitlisli Yusuf Ziya Beyler Kasım'ın ihbarıyla yakalanıp idam edilirler. Fakat Kasım'ın ihaneti bununla da sınırlı kalmaz. Cıbranlı Halit ve Yusuf Ziya'nın yakalanmasından sonra tüm yük omuzlarına kalan ve direnişin sembolü ve lideri olan Şêx Said'i de teslim

edecek kadar düşmanına sevdalı biridir. Bu kişi Şêx Said'in bacanağı ve aynı zamanda Cibranlı Halit Beyin eniştesidir. Bu nedenle ondan şüphelenmezler ve örgütün tüm sırlarını biliyor ve bu sırları ilk fırsatta bizzat Atatürk'le paylaştığını yine kendisi itiraf ediyor. İhanetinden sonra Varto'dan taşınıp yerleştiği Aydın'ın Söke ilçesi kaymakamına verdiği ifade düşmüş kişiliklerin psikolojisine örnek niteliğindedir:

"24 Ekim 1924 tarihinde Atatürk Erzurum'a geldi. Halkın saygılarını sunmak için, Muşlularla birlikte Erzurum'a gelmişim. Kabulden sonra, Atatürk'le özel görüşme istedim. Kabul edildim. 9. Kolordu Komutanı Ali Said Paşa da hazırды. Bulduğum çevre ve bölgede bir Kürt bağımsızlığı ve Türkiye'den ayrılmayı amaçlayan akımlar bulunduğunu, bu akımın halkın yüzde 85'ini etkilediğini, ruhlanı bildiğim için ayrıca kanıt gerekmediğini, hükümetçe bir an önce önlem alınması gerektiğini, aşiret reislerinin batıya sürülmelerini, karşı koyanların örnek olacak şekilde cezalandırılmalarını, yoksa büyük bir felaketin gelmekte olduğunu gözümle görür gibi olduğumu, söylediklerimin hiçbirinin soruşturulmasına gerek olmadığını ayrıntılı olarak arz etmiş ve teşekkür yanıtlarını almıştım. Zaten Atatürk de Ankara'ya döner dönmez gereklerini yapmıştır."

Dikkat edilirse Kasım sadece ihbar etmekle kalmaz düşmanına ne yapması gerektiğini de söylemekten geri durmayacak kadar alçalmış biridir. Bu kişi bunları Atatürk'e anlatmak için Erzurum'a gittiğinde Halit Bey'in evinde misafir olarak kalmış, onun yemeğini yemiştir. Kasım ihanet konusunda üzerinde çözümleme yapılacak kadar alçalmış biridir. O da eniştesi Halit Bey gibi Aşiret mektebinden mezun olduktan sonra Osmanlı ordusunda süvari subayı olarak göreve başlar. Fakat başarılı biri değildir ve daha yaşı dolmadan binbaşı rütbesindeyken kendi isteğinin dışında emekli edilir. İradesiz ve zayıf bir kişiliktir. Utanma duygularını kaybetmiştir. Şehir yaşamına meraklıdır ve bu merakını gidermek için sık sık Erzurum'a seyahat eder, bu

seyahatlerinde eniştesi Halit Bey'e misafir olur, yemeğini yer ve sırlarını öğrenir. Aileden biri olduğu için kimse uzun süre şüphelenmez. Bu kişinin ajan olduğunun ilk farkına varan Şêx Sait olur. Fakat iş işten geçmiştir. Şêx Sait onu yanından uzaklaştırır fakat Varto ele geçirildikten sonra, Şeyh Said'in damadı Şeyh Abdullah'a adam gönderiyor. Yanlış anlaşıldığını, Kürtler ve isyanın emrinde olduğunu bildiriyor. *'Size katılıp hizmet etmeme, hizmetlerime ihtiyacınız yoksa bile, sizi ziyaret etmeme izin verin'* diye adeta yalvarıyor. Bunun üzerine Şeyh Abdullah, görüşmeyi kabul ediyor. Kasım, yanına geldiğinde eğilip ayağına kapanıyor, eline sarılıyor. *'Beni dışlamayın. Ben hain değilim. Namusum ve şerefim üzerine yemin ederim ki, artık emrinizdeyim. Bana bir fırsat verin. Hizmetlerimi kanıtlayayım'* diyor. Böylece yine sızar ve komutan yapılır.

Mahkemede yaptığı tanıklıklarda düşmanına yaranmak için yapmadığı şey kalmamıştır. Şêx Said kuvvetleri yenildikten sonra Doğu Kürdistan'a çekilip toparlanmak ister. Yol üzerinde damadı Şêx Abdullah'ın grubu ile birleşir. Bu grubun içinde Kasım da vardır. Burada da Şêx Said'i kararsız kılmak için yapmadığı dalavere kalmamıştır. Sonuçta da yakalatır ve neticede Şêx ve oğlu dahil onlarca kişi idam edilir. Bu olaylardan sonra halk arasında lanetlenir. Kendisi gibi olanların dışında kimse selam vermez ve ilişki kurmaz. Eşi ve Halit Bey'in kız kardeşi, Şêx Said'in baldızı olan Gulê ölene kadar yas tutar. Kasım o kadar yüzsüz bir kişiliktir ki, olaydan otuz yıl sonra Halit Bey'in oğlunun evine misafir olarak gider. Hiçbir şey olmamış gibi davranır. Ömrü boyunca etrafını hainlerden oluşan bir çemberle örmek ister.

Bu ucube, gerçek olan geçmişi hatırlamamak, gerçek insan olan özle yüz yüze gelmenin yaratacağı travmalardan kurtulmak için çoğalmak ister. Bunun için de yaşamı bencillikle zehirlemek ve tüm insanları da hain yapmak istemektedir. Çünkü ihanetin olmadığı koşullarda yaşaması mümkün değildir. Yaptığı utanç verici pratiğin lanetli olduğunun farkındadır ve bu utancı tek başına kaldıramaz. Bu nedenle herkesi hain yapmak ister ki bu

utancın altında kalmasın. Utanç duyması gereken pratikleri çok ağırdır bu hainin. Halkını, akrabalarını ve arkadaşlarını satmıştır çünkü. Nihilizmin en dibine vurmuştur hain. Onun dışındaki dünya hep yaptığını hatırlatır ona. Nereye dönse ihanetinin utanç verici sonuçlarını görür. Güçlü, iradeli, toplumsal değerlerine bağlı insanları görmeye tahammül edemez.

*Gerçek olan geçmişî hatırlamamak, gerçek
insan olan özle yüz yüze gelmenin
yaratacağı travmalardan kurtulmak için
çoğalmak ister. Bunun için de yaşamı
bencillikle zehirlemek ve tüm insanları da
hain yapmak istemektedir.*

İhanetin bir başka trajik örneği Dersim isyanının lideri Seyid Rıza'nın kardeşinin oğlu Rayber'dir. Düşmanı tarafından amcasının kellesini getirmesi için düşürülmüş bu ucube de karakteristik Kürt ihanet kişiliğine çarpıcı bir örnektir. Düşman, köyde bulunan Venk Kilisinde bulunan kutsal emanetler üzerinden ailenin arasına nifak tohumları eker ve Rayber'in şahsında sonuç alır. Faşist TC devleti Dersim'de on binlerce insanımızı canından etmiş, bu zulümden kurtulmak için dağlara çekilip mağaralara sığınan insanları kadın, çocuk, yaşlı demeden vahşi yöntemlerle katletmiştir. Sağ kalanlar tedip ve tenkile, tecavüze, sürgünlere maruz kalmış, aileleri katledilen kız çocukları kaçırılıp Türk ordusunun subaylarına besleme olarak verilmiş, büyüdüklerinde kendi halkının tecavüzcüleriyle evlendirilmişlerdir. 12 Eylül faşist darbesinin genelkurmay başkanı Kenan Evren'in eşi bunlardan biridir.

Rayber aynı zamanda Dersim direnişinin askeri liderlerinden olan Alişer'in kirvesidir. Kirvelik alevi toplumunda kutsal bir

kurumdur ve kardeşten de öte bir anlama sahiptir. Kirveden hiçbir kötülük beklenmez. Ahiret kardeşidir kirve. Onun için sonuna kadar güvenilir. Rayber alçağı Alişer'in yanına gelir ve konuşmak istediğini belirtir. Beraber mağaranın içine girip konuştukları bir zamanda fırsatını bulunca Alişer'i ve sesleri duyunca imdada gelen Zarife'yi katleder. İkisinin de başını keserek Kürt kasabı General Abdullah Alpdoğan'a götürür. Araştırmacı yazar Kahraman AYTAÇ olayı şöyle anlatır:

O gün Rayber'in yanında bulunanlar arasında Balikan aşiretinden biri de vardı. Dersimliler, Alişer'in nasıl, hangi hileyle katledildiğini ondan dinlediler. Onun, Alişer'in hizmetine bakan adamların ve olayla yakından ilgili Dersimlilerin anlattığına göre gelişmeler şöyle: Seid Rıza, Rayber ve adamlarının mağaraya doğru gittiklerini görünce içine sinmiyor, 'Paraya tapan, bu yüzden tüm değerleri hiçe sayan bu hain bir melenet yapabilir' diyerek adamlar gönderiyor. Fakat Seyid Rıza'nın adamları yetişemiyorlar. Mağaraya vardıklarında Alişer ve eşinin başı kesik cesetleriyle karşılaşılıyorlar. Katillerin peşine düşüp ateş ediyorlar. Fakat vuramıyorlar.

Rayber, ödüllü Abdullah Alpdoğan'ın elinden almak üzere, Alişer ve eşinin başını Elâzığ'a götürüyordu. İsmail Top'un daha sonra anlattığına göre, Abdullah Paşa Rayber'i bir kahraman gibi karşılıyor, hizmetlerinden ötürü sırtını sıvazlayıp yanaklarından öpüyor ve şöyle diyordu: 'Vatana büyük bir hizmette bulundun. O hain Alişer'i ortadan kaldırmakla Seid Rıza'nın elini, kolunu kestin. O bundan sonra Alişer'siz bir şey yapamaz.' General, Rayber'e yiyecekler, içecekler sunuyor, 5 bin liralık ödülünü verip yolcu ediyordu: İsmail Top, Dersim yolunda, 'bu işi birlikte yaptık. Birlikte tehlikeye attık kendimizi. Karısı silaha davrandı, sonra arkamızdan ateş açtılar. Vurulabilirdim. Onun için şu 5 bin liradan ben de payımı istiyorum' diyordu. Rayber İsmail'in pay istemesine öfkeleniyor, silahına davranıyordu: 'Eşşoğlu eşşek,

ne parası? Ben para mara almadım. Bu işi para ödülü için değil, vatana hizmet için yaptım!’ deyince İsmail Top susuyor, para olduğu gibi Rayber’e kalıyordu. Kirvenin kirveye kötülüğü, o güne dek Dersim’de görülmemiş, duyulmamış bir olay ve bağışlanmaz en büyük ihanetti. Ama para hırsıyla bu da olmuş, yaşanmıştı. Bir Dersimli olan Ali Atik, ‘Rayber adı bizde çok yaygındı. Fakat bu olaydan sonra hiçbir Dersimli bu adı vermedi doğan çocuğuna’ diyordu.

Direnış bu iki yiğit komutanını kaybedince kırılır. Çünkü Alişêr ve Zarife tam birer komutandırlar ve direnişin en büyük moral kaynağıdırlar. Dersim halkı ‘Zarife ve Alişêr yanımızda olduğu sürece kimse bizim sırtımızı yere değdiremez’ demektedir. Zaten bu yüzden düşman bu iki kahramanı hedef alır. İkisinin de savaş tecrübesi vardır ve cesaretleriyle dosta moral düşmana korku salarlar. Dersim’in dağlarına çekilmiş gerilla savaşı yürüten Zarife ve Alişêr’e ulaşmanın tek yolu güvenecekleri birini yanlarına göndermektir. Bunu da Rayber alçağını kullanarak yaparlar. Eğer Alişêr ve Zarife yaşasalardı Dersim hareketinin sonuçları Türk Devleti için çok ağır olabilirdi. Ama bu direnişte de direnişçilerin en yakınları yüzünden çok ucuza, birkaç kuruşluk ihanetçi yüzünden kazanmıştır.

ÖZGÜRLÜK HAREKETİ’NİN İHANETLE MÜCADELE YILLARI

Dersim direnişinin yenilgisinden sonra 1970’lere gelindiğinde artık Kürtlük ve Kürdistan adına söz söyleyecek kimse kalmamıştır. Yazımızın başında dile getirdiğimiz gibi sömürgeci sistemin artık kesin sonuç aldığını düşündüğü bir tablo söz konusudur. Kürtlükten müthiş bir kaçış söz konusudur. Zaten Kürtlükten geriye dağınık aileciklerden başka bir şey kalmamıştır. Dahası ihanete bulaştırılmamış tek bir birey bırakılmamacasına acımasız bir sömürgeleştirme ve asimilasyon söz konusudur. Güneyli güçler uluslararası emperyalist güçlerin çıkarlarıyla öylesine bütünleşmişlerdir ki,

en ufak bir devrimci, yurtsever çıkışın karşısında ilk onlar savaş açacak durumdadır. Kuzey’de köy ve kabile ağalarından ve şêxlerden geriye bir şey kalmamış, kalanlarda boğazına kadar işbirlikçiliğe ve ihanete bulaştırılmıştır. Bu kesimler 1960 darbesiyle beraber Sivas Akyazı Kampında toplanıp teslim alınmıştır. İlginçtir bu kampta toplanan ağalar ve şêxler veya çocukları çoğunlukla sonradan Türk devleti Meclisinde milletvekili olmuş, sömürgeciliğin yanında Kürt halkına zulüm edip, sömürmekle kalmamış, sömürgeciliğin Kürdistan’daki bekçileri haline gelmişlerdir. Hakkı Bucak’ta babasıyla beraber bu kampta toplananların arasındadır.

Bu zeminde şekillenen Kürt bireyi de kendinden kaçış halindedir. ‘Kürdüm’ demekten utanır haldedir. Bu nedenle Önder APO *‘kendine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt bırakılmamıştır’* demektedir. İşte PKK böylesi bozuk ve onursuzlaştırılmış bir zeminde mücadeleye başladı; içerden ve dışardan saldırı halinde olan ihanetlere karşı kahramanlık çizgisinin çok yoğun bir savaşımını verdi. Daha grup aşamasında Apocu Hareket’in en değerli militanlarından Haki Karer’in Stêrka Sor adındaki ajan örgüt tarafından katledilip şehit düşürülmesi, Apocu Hareket’in kendini Parti olarak ilan etmesinden sonra UDG (Ulusal-Demokratik Güçbirliği) adı altında bir araya gelen ve Kürtlük adına mücadele yürüttüklerini iddia eden ajan-işbirlikçi örgütler bir şer ittifakı kurup düşmandan daha düşman kesilerek onlarca yurtsever insanımızı katletmiş, fakat düşmana tek bir kurşun sıkmamışlardır. Dışarıdan 12 Eylül Faşist Askeri darbesinin, içeriden ajan, işbirlikçi-ihanetçi ve tasfiyeci kişiliklerin saldırıları karşısında PKK’nin cevabı mücadeleyi daha da yükseltmek olmuştur. Önderliğimizin amansız kişilik mücadelesi ve çözümlemeleri sayesinde PKK bu zor süreçleri atlatabilmiş ve her ihanet ve tasfiyeci girişimden sonra daha da güçlenerek mücadelesine devam etmiştir. Fakat şu gerçekliği hep göz önünde bulundurmak gerekir. Diğer Kürt hareketlerinin başına getirilenler PKK hareketinin başına da getirilmek istenmiştir.

En başından beri bu böyledir. Buna bir de Kürt toplumsallaşmasının hastalıklı yapısı eklenirse PKK hareketinin nasıl bir baskı ve ihanet çemberinden geçip bugünlere geldiği daha iyi anlaşılacaktır ve bunu Önder APO'nun bilge kişilik ve yaşam ölçülerine borçludur. PKK hareketi daha bir ideolojik grup olarak ortaya çıktığı anda, düşmanın içerden ve dışardan geliştirdiği saldırılar, hain tuzaklar ve komplolarla karşılaştı. Fakat konumuz gereği bu yazıda daha çok teslimiyet ve ihanetlerin getirdiği zorluklar ve buna karşı direnen kahramanlık çizgisi üzerinde duracağız. Daha ideolojik grup aşamasında Pilot Necati ve Fatma (Kesire Yıldırım) gibi kişiliklerle hareket kontrol altına alınmak istenmiş, etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Devamında Amed Zindanında PKK'nin öncü kadroları şahsında hareket teslimiyet ve ihanet batağına çekilmek istenmiş, tarihimizin en kara sayfalarına bir yenisini ekleme hesapları yapılmıştır. Ama Mazlum, Kemal, Hayri ve Sara arkadaşların öncülüğünde bu hesaplar tersine çevrilmiş, yargılamak isteyenler sanık sandalyesine oturtulmuş, Apocu fedai ruhla insanlık onuru yere düşürülmemiştir. Bedenlerini dirhem dirhem eriterek faşizme direnen 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemiyle zindanda direnen PKK'nin dışarıda da kazanması demektir. Önderliğimiz 'Tasfiyeciliğin Tasfiyesi'inde bu arkadaşlar için şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

“Sömürgeci Türk devletinin esir kamplarında bulunan bu proleter gücün temsilcileri faşist Türk sömürgecilerinin mahkemelerinde bir devrim programıyla ortaya çıktılar, bu programı savundular ve onu hayata geçirecek güçlerini ortaya koydular. Kürdistan devrimcilerini yargılamak için açılan davalarda taraflar ilk kez yer değiştirdi; yargılanmak istenenler yargılayan konumuna geçtiler; sanık sandalyesine oturtulan bizzat sömürgeci Türk devleti oldu. Bugün faşist Türk sömürgecileri tarihlerinde ilk kez bu tophu yargılamalar esnasında Kürdistan'ın adını anmak zorunda kalmışlarsa, bu

durum her şeyden önce seslerini duyurabilecekleri tek kürsüleri olan işkencehanelerde ve idam sehpalalarında halkımızın haklı davasının sesini haykıran PKK'li savaş esirlerinin eseridir. Zindanlardaki yoldaşlarımız en korkunç maddi ve manevi işkenceler altında dahi devrimci direnişi doruğa ulaştırdılar. Faşist-sömürgeci cuntanın tüm insani ve hukuki kuralları çiğneyerek, zindanlardaki savaş esirlerine karşı en alçakça zulüm ve işkence yöntemlerine başvurmasının, esirleri katliamlardan geçirmesinin ve yüzlercesine idam cezaları yağdırmasının esas nedeni budur.

Devrimcilerin yargısı karşısında mahkûm olan Türk devleti çılgına dönmüştür. Ama onun bütün çılgınlıkları ve vahşeti boşunadır. Tarih verdiği kesin hükmü yerine getirmeye muktedirdir. PKK'li savaş esirleri, daha bu mücadeleye atıldıklarında, karşılarına çıkacak zorlukların bilincindeydiler. Onlar bu tarihsel davanın karara bağlanması mücadelesinde Türk sömürgecilerinin kendileri için darağaçları hazırladığını bildikleri halde, bu davaya korkusuzca atıldılar. Onlar bu onurlu kavgada düşmana esir düştüler. Düşman bu azgın saldırıları ve zorbalığı uygularken ve bu vahşetini ulusal ve uluslararası kamuoyundan gizleyebilmek için her türlü yalan ve demagojiye başvururken, devrimci hareketin geri çekilme taktiğini izlediği bir dönemde devrimci savaş esirlerinin direnişlerine devam etmeleri ve cezaevlerini birer direniş merkezine dönüştürmeleri, PKK hareketi açısından onların konumunu bir kat daha yüceltmektedir. Onlar devrimci mücadelenin bu en zor döneminde yüce direnişleriyle bağımsızlık mücadelesine önderlik ediyorlardı. Onlar daha esir düştükleri ilk andan itibaren, her türlü maddi ve manevi işkencelere rağmen, teslimiyet ve ihanet çemberini kırarak, direniş ruhunu bu alanda da egemen kıldılar. Cezaevleri güçlü birer direnme merkezi haline geldi.

PKK'nin önder kadroları etrafında zindanlarda yükselen bu direniş mücadelesi, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin geleceğini güvenceye alan tarihsel özelliğinin yanı sıra, daha

somut olarak PKK'yi tasfiye ve imha etme çabalarını, boşa çıkarmayı hedefliyordu. Çünkü düşmanın tüm çabaları, bütün ulusal ve toplumsal değerleri şahsında somutlaştıran bu hareketin imha edilmesine dönüktü. Faşist sömürgeciler baskı ve zulüm uygulamalarıyla PKK'nin kadroları ve taraftarlarını partiden; onun ideolojisinden, değerlerinden ve mücadelesinden vazgeçirmek ve onları ulusal ve toplumsal varlığımızın can düşmanı olan Kemalizme sadık uşaklar haline getirmek istiyorlardı. Bunu sağlayabilmek için en küçük bir hata ve yetersizlikten, halkın bağrındaki çeşitli çelişki ve olumsuzluklardan, topluma egemen olan çeşitli gerici eğilimler ve kurumlardan ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin içinde bulunduğu zaaflardan yararlanmayı ihmal etmiyorlar, ihaneti yeni kılıflar altında örgütlendirmeye girişiyorlardı. Kuşkusuz sömürgeciler tek tek kişilerin ihanetiyle yetinemezlerdi. Onlar Kürt egemen sınıflarının toplumun bünyesinde bir ur haline getirdiği ve sömürgeciliğin en temel dayanaklarından olan işbirlikçiliği ve ihaneti, bu kez de halkımızın tek kurtuluş umudu olan ulusal kurtuluş hareketine ve PKK'ye egemen kılmaya çalışıyorlardı. Bu halk ancak bu biçimde bütün umutlarıyla birlikte bir daha dirilmemesine tarihe gömülebilirdi.”

“TESLİMİYET İHANETE DİRENİŞ ZAFERE GÖTÜRÜR”

12 Eylül askeri faşizmi toplumun tümünü hedefleyen bir vahşet ortamı yaratarak özgürlük ve demokrasi adına ne varsa yok etmek, uluslararası hegemonyanın Neo-liberal politikalarını hâkim kılmak için vahşice saldırılar gerçekleştirdi. Ama 12 Eylül en acımasız yüzünü Kürt halkına ve onun temsilcilerine gösterdi. Bu vahşetin en insanlıktan çıkmış halini de Amed zindanında uyguladı. PKK'nin önder kadrolarının elinde direnmek için tek silahları bedenleriydi ve onu da ölüm orucuna yatırarak onurlu bir yaşam için kendilerini dirhem dirhem eriterek halkın özgürlük umutlarını ayakta tuttular. Bu sayede

halk bu mücadelede zaferi gördü. Ama Amed zindanının bir de lanetli yanı vardır. Teslimiyet ve ihanetin dibine vurup kendi dava arkadaşlarını da buraya çekmeye çalışan, yine kendi dava arkadaşlarını itirafçılaştırmak için işkence seanslarına katılıp işkence uygulayan, alçaklıkta sınır tanımayan ucubeler burada da kendini göstermiştir. Saralar, Kemaller, Mazlumlar ve Hayrilerin kahramanlığı ne kadar büyükse, Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit gibi hainlerin alçaklığı da o kadar onursuzcadır. Bu kişilikler sadece itirafçılaşmakla yetinmemiş kendilerini ‘Genç Kemalistler’ olarak adlandırıp, herkesi düşmanın hizmetine sokmak için Esat Oktay’dan geri kalmamışlardır. Şahin Dönmez yakalandığında daha iki tokat yemeden teslimiyeti ve ihaneti seçecek kadar iradesiz ve korkak bir kişilikken Amed zindanında Esat Oktay’ın himayesinde aslan kesilebilmektedir. Belki uzun olacak ama burada Şahin ve Yıldırım alçaklığının resmini çizmek için Diyarbakır 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Konutanlığı’na yazdıkları bir mektubun bazı bölümlerini vermekte fayda vardır:

Değerli Komutanlarımıza!

Diyarbakır

Malumunuz olduğu gibi, hala 7. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığı askeri okulundaki 34. koğuştta bulunmaktayız. (....) PKK'nin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da, Kürdistan ve Kürt milletinin varlığına ilişkin tespitine gelince: Her ne kadar geçmiş tarihimizde Türkiye'yi parçalamak ve güçsüz duruma düşürmek isteyen dış güçler, gerçeğe aykırı ve haklı temele dayanmayan isyanlarla böyle bir sorunu diriltmek istemişlerse de, bizzat bu, bölge halkından ve devletten gerekli cevabı aldılar. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan ve vatandaşlık bağlan olan tüm fertler, Anadolu'da büyük uygarlıklar kuran ve günümüze dek gelişen bir ulusal değer yargıları içinde bütünleşmiş ve kaynaşmış bir Türk milleti

gerçeği yaratılmıştır. 12 Eylöl yönetiminin gerek ölke genelinde gerekse tutukevlerinde bulunan insanların yaşamlarına belli bir düzen vermek gayretlerinde iyi niyetli bir düşünceinin içinde olduğunun bilincindeyiz. Bizi şu anda burada yöneten komutanlarımız düşünce ve davranışlarıyla tam bir Atatürkçü öğretmendirler. Başından beri tüm gayretlerinin temeline, kaybedilmiş gözüyle bakılan biz gençleri yeniden topluma kazandırmanın amaçlanmakta olduğunun da bilincindeyiz. Geç de olsa, amaçlanan bu hedef doğrultusunda kendimizi geçmiş düşüncelerden arındırılmış, yeni bir yaşam ve düşünce içerisine girmiş bulunmaktayız. Belirlediğiniz problem ve sorunların kaynağının Kürt sorunu şeklinde ileri sürölen bir temelden kaynaklanmadığını belirtmek isteriz. Avrupa ölkelerinin ve refaha ulaşmış diğer ölkelerin, bugünkü refaha XVIII. yüzyıldan itibaren başlattıkları mücadele sonucu vardıklarını belirtmekte yarar var. Oysa çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma mücadelesine her ne kadar XIX. yüzyılın sonlarında başlandıysa da Türkiye başarılı olamadı. Ancak Atatürk'ün önderliğinde, Türk milletininki ve canı pahasına girmiş olduğu ve zaferle sonuçlandırdığı kurtuluş savaşıyla çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmanın yolunu açtı. Atatürk ilke ve inkılapları ışığında ekonomik-sosyal ve kültürel alanlarda az zamanda büyük işler başarıldı. Fakat bugün Türkiye'nin Avrupa ölkelerinin ulaştığı refah düzeyine kısa zamanda kavuşması mümkün değildir. Türkiye'nin bugün gelişmekte olan bir ölkenin sancılarını çekmekte olması doğaldır. Bu vesile ile ölkemizin ekonomik, kültürel ve sosyal sorunlarının Avrupa ölkelerine kıyasla ileri bir düzeyde olması doğa ve kaçınılmazdır. Ölkemizde belirttiğimiz, var olan bu tip sorunların asıl nedeni Türkiye Cumhuriyeti'nin genç oluşudur. Avrupa ölkelerinden hemen hemen bir asır sonra çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma sürecine giren Türkiye'nin içinde bulunduğu sıkıntıları başka yönlelere kaydırmak, art niyetli saptırmanın bir ifadesidir. Kısa bir zamanda yokluktan varlığa, refaha ve çağdaş uygarlık

düzeğine ulaşmada önemli mesafeler kat edilmiştir. Belirttiğimiz sorun ve problemlerin üstesinden gelineceğine inanıyoruz. Büyük önder Atatürk, çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada aydınlar ve gençliğin rolünü özet olarak gençliğe hitabesinde dile getirmiştir. Atatürk, gençliğin izlemesi gereken yolu çok iyi bir şekilde açıklamıştır. Tüm aydınların ve gençliğin Atatürk ilkeleri ve inkılapları öğretisi doğrultusunda tek vücut gibi hareket etmeleri halinde, bugün ülkemizde karşılaşılan sorunların üstesinden gelineceğine ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşılacağına inanıyoruz. Ancak böyle hareket ederek, güçlü olabilir ve tezgahlanan karanlık oyunları boşa çıkarabiliriz. Gençlik ve aydınlar çeşitli aşırı kamplara bölündüğü müddetçe toplum düzeninde huzur ve güvene ulaşmak mümkün değildir. Barışın, başarının, mutluluğun, kardeşliğin, huzur ve güvenin temeli milli birlik ve beraberlikte yatmaktadır. Bizler el ele verdikçe Türk milletinin yenemeyeceği güçlük yoktur ve olamaz da. Atatürkçü düşüncenin doğrultusunda geçmişimizi değerlendirdik ve geçmişimizin ibret verici yanlışlık ve hatalarını gördük. Geçmişte yaptıklarımızdan pişmanlık duyuyoruz. Bizler de belirginleşen bu düşünce ile gerek okuldaki yaşamımızda, gerekse adalet önünde tüm samimiyet ve dürüstlüğümüzü göstermekteyiz. Bu tavrımızı sürdürmede kararlı ve son derece inançlıyız. Dileğimiz, gerek tutukevlerinde bulunan ve gerekse tüm ülke gençliği ile aydınlanmanın Atatürk ilke ve inkılaplarına candan bağlı olarak doğru yolda ilerlemesidir. Doğru yolda olduğumuza ve önemli adımlar attığımıza inanmaktayız. Ancak malumunuz olduğu gibi, çeşitli nedenlerden ötürü düne kadar tam anlamıyla verimli olamamaktaydık. Bundan böyle hayatımız boyunca daha verimli olmamız için daha yakın ilgilerinizi arzulamaktayız. Siz değerli yöneticilerimizin yakın ilgilerinin bizleri tutmuş olduğunuz doğru yolda daha da ileri ve daha yararlı bir düzeye ulaştıracağına inanmaktayız. Bu yazının kaleme alınmasında hiçbir maddi ve manevi baskı söz konusu değildir.

Bu açıklamayı kendi özgür irademizle, tüm samimiyetimizle ve dürüstlüğümüzle yaptığımızı bildirir, şükranlarımızı sunarken, gereğinin yapılmasını saygılarımızla arz ederiz. Yazımızı şu sözlerle noktalamak istiyoruz: "Ne mutlu Türk'üm diyene. Her şey Türkiye'm için."

Dikkat edilirse bu alçaklar 'bu mektubu hiçbir baskı altında kalmadan, tamamen kendi özgür irademizle yazıyoruz' demek zorunda hissetmişlerdir kendilerini. Çünkü mektubu yazdıkları makam Amed zindanında yaşanan vahşetin talimatını verenlerdir. Kolordu orada yaşananları çok iyi biliyor. Bu nedenle inandırıcı bulmayabilirler. Orada özgür iradede söz etmenin imkansızlığını en iyi bilenler onlardır. Amed zindanı iradeyi kırmak için onlar tarafından özenle hazırlanmıştır. Bir diğer dikkat çekici ifadelendirme de bu alçakların Amed zindanı gibi bir vahşet ortamını 'okul', kullanılan yöntemleri de 'büyüklerinin onları doğru yola getirmek için uyguladıkları fedakârlık' gibi ele almalarıdır. Halbuki orada insanlık suçu işlenmiştir. Tutsaklara insan pisliği yedirmekten, copla tecavüz etmeye kadar işkence ve insanlık dışı uygulamanın haddi ve hesabı yoktur. Ama bu alçaklar bu yöntemleri 'büyüklerinin onları doğru yola getirmek' için kullandıkları eğitim tarzı, işkencecileri de öğretmenleri olarak tanımlayacak kadar insanlıktan çıkmışlardır.

Parti Merkezinin 2. Kongreye sunduğu raporda Şahin dönmez için şu değerlendirme yapılmıştır:

Partimizin yaşadığı ağır baskı yıllarında, Şahin Dönmez'in tutuklanmasını anımsamak gerekir. Şahin, teslimiyetin kişiyi nasıl bir parti düşmanlığına götürdüğünü ortaya koyan karakteristik bir tiptir. Geçmişte parti içinde belli "hizmetleri" olan, ama hiçbir zaman Marksistleşememiş bu unsur nasıl bir kişiliğe sahipti? Onun aşırı hırsla varan kariyerist ve kompleksli bir kişiliği vardır. Toplumda düzenden hoşnut olmayan lümpen kişileri göz önüne getirelim. Bu kişiler devrimci de, karşı-devrimci de olabilirler. Şahin de

devrimciliğin ve karşı-devrimciliğin iç içe yaşadığı bir kişiliğe sahip olduğunu ortaya koydu. Cezaevine düşmesiyle birlikte devrim yönündeki tutkuları imkansızlaştıkça, hızla karşı-devrimciliğe yöneldi. Teslimiyetin ve düşmanla uzlaşmanın sonu işte buydu.

Şahin Dönmez Partiye katılıp da ihanete giden ilk kişidir. Şahin ele geçene kadar düşman Partinin kuruluşu hakkında fazla bilgiye sahip değil. Bu unsur Parti merkezinde görev aldığı için Parti hakkında çok şey biliyor ve yakalanınca bu bilgileri düşmanla paylaşıyor. Yine kadro ve yurtseverleri tanıyor. Kimin ne zaafı, zayıflığı var biliyor. Amed zindanında bu bilgilerini de kullanarak herkesi kendi ihanet batağına çekmek için en alçakça yollara başvuruyor. *‘İhanet utançtan kurtulmak için kendini çoğaltmak ister’* tespiti burada da bir kez daha kanıtlanmış oluyor.

Şahin Dönmez’i Parti yönetiminden ihanete götüren süreci iyi irdelemek lazım. Şahin’inki de dahil tüm ihanetler bir süreç meselesidir, anlık gelişen bir durum değildir. Kendini Partinin ideolojisiyle donatmayan, güdülerini Apocu felsefeyle terbiye etmeyip bunun, üslup ve tarzını özümsemeyen birinin Kürdistan’da devrimcilik yapması mümkün değildir zaten. Şahin Dönmez mütevazı, çekici biri olamamıştır. İtici, kaçkırtıcı yönlerini katılımından sonra da korumuş, küçük- burjuva sınıf özellikleriyle Apoculuk yapmaya çalışmış biridir. Soğuk, memurvari, kariyerist yaklaşımlarını hep korumuştur. Sara (Sakine Cansız) arkadaş Şahin’e ilişkin o bilgece izlenimlerini şöyle aktarıyor:

‘Şahin’e bir türlü kanım ısınmamıştı. İçten, sıcak, doğallığında gelişen bir sevgi, saygı yoktu. Özellikleri ters, olumsuz etkileyen, soğukluk yaratan birçok kişilikle karşılaştım. Bu, karşılıklı doğal mesafeler oluştuyordu. Ama bilinir, bizde o sürecin yoldaşlığı kanı ateşlerdi, yüreğe ateş düşürürdü, bağlılıklar ateş gibiydi. Çünkü yoldaşlığın temeli ateşti. O ateş bir araya getirmişti bizi. Her şey yoldaşlıktı, her şey bu ateşin

yakıcılığında boy vermişti. Şahin de bu Hareket'in bir elemanıydı, Dersim'deki ilk arkadaş grubu içindeydi. O dönemde direkt, yakın ilişkilerimiz yoktu. Dersim'den çıktıktan sonra karşılaşmıştık. Daha doğrusu onu tanımam biraz bu süreçtedir. İlk etkilenim de önemli. İzmir İnciraltı toplantısındaki tavrı yer etmişti. Sonra Elazığ'da, Bingöl'de ilişki ve yaklaşım biçimleri bu yargıyı derinleştirmişti. Şahin yüreğimin buz kısmıydı, yabancıydı, içten bir yabancılıktı bu. O ateşin sıcaklığı bulaşmamıştı ona. Kongre'deki hali beni konuşturmuştu, dönüşte yalnız Cemil arkadaşına açmıştım düşüncelerimi. Kongre'de o anki rahatsızlığı ifade edememişim. Mimiklere, birkaç yarım sesli sözcüğe sığdırmıştım tepkilerimi, hepsi o kadar! Bu yüzden de onun yakalanması, bir felaketi duymuş gibi endişe koymuştu yüreğime. Düşmanın eline geçmesine duyulan bir tepkiden öteye bir şeydi bu. Kim olursa olsun düşmana esir düşmesi can sıkıcıydı. Tedbirsizlik hala devam ediyordu. Bizim hatamızdan ders çıkarılmamıştı, alan terk edilmemişti. Şahin hala o evlerde niye dolaşp duruyordu? Hem de deşifre olmuş evlerde! Haydar Eroğlu'yla beraber, onların evinde, Fevzi Çakmak mahallesinde yakalanmıştı. Bu, akıl almaz bir şeydi. Ama aklımı karıştıran, beni rahatsız eden yan daha farklıydı.'

*Şahin Dönmez'i Parti yönetiminden
ihanete götüren süreci iyi irdelemek lazım.
Şahin'inki de dahil tüm ihanetler bir süreç
meselesidir, anlık gelişen bir durum
değildir.*

Görüldüğü gibi Sara arkadaşın endişeleri boşuna değildir. Sara

arkadaşı endişelendiren Şahin Dönmez'in pratikteki duruşudur. Pratikte Apocu üslup, tarz ve yaklaşımı göremeyip yakalanınca Apocu direniş kültürünü temsil edemeyeceğini düşündüğü için endişeleniyor ve haklı da çıkıyor.

Şahin'in bu ihaneti Parti ve halk tarafından lanetlenip mahkum edilirken ihaneti normalleştirmeye çalışan yine bir başka ihanetçi olmuştur. Parti içinde liberal eğilimi temsil eden Semir'e göre herkesin bir parti anlayışı olabilir, ölçüleri kendine göre koyabilirdi. İhanetlere bakış açısı da bu şekildedir. *'Mümkündür bazıları zorluklara dayanamayabilir, düşebilir, bazıları da direnebilir. Bunlar normaldir. Neden düşenlere, direnmeyenlere hain diyelim ki'* diyerek 14 Temmuz şehitleriyle Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit gibi alçakların aynı görülmesini istiyor. Böylelikle Parti içinde ihaneti normalleştirip Apocu direniş çizgisini tasfiye etmek istiyor. Zor şartlarda ihanet edebilirsin diyor. İhaneti gerekçelendirmeye çalışıyor.

1990 sonrası dönem düşmanın hareket karşısında en zorlandığı dönemlerden biridir. Hızla büyüyen gerilla ordusu ve muazzam bir halk desteği, kendini ancak NATO ve onun kontrgerilla örgütü olan Gladio'nun desteğiyle ayakta tutabilen işgalci Türk Devletini yenilginin eşiğine getirdi. Kuzey Kürdistan'ın kırsal kesimlerinin büyük bölümü TC'nin denetiminden çıkmış gerillanın denetimine girmişti. Gelişen halk serhildanları karşısında düşman şehirlerde de zor tutunuyordu. Özellikle 1993-94 Kürdistan'da ikili iktidarın yaşandığı hem düşmanın hem de Özgürlük Hareketinin hakim olduğu ama giderek düşmanın hakimiyetini daha fazla kaybetmeye başladığı bir süreçtir. Hareketin tarihinde devrime en fazla yakın olunan bir süreç yaşandığını belirtmek abartı olmayacaktır. Fakat kişilik sorunları sonucunda gelişen kontravari pratikler ve ihanetler düşmanın ayakta kalmasına ve tekrardan Kürdistan'ı işgal etmesine neden olmuş, Önderliğimizin çok değerli emekleri ve halkımızın fedakarlıklarıyla yaratılan olanaklar boşa çıkarılmıştır. Bu süreçte gerillada komuta kademesine yerleşen

bu tasfiyeci ve ihanetçiler bu konumlarını sürdüremeyeceklerini anlayınca saflardan kaçarak ihanete gitmiş ve bunların birçoğu JİTEM elemanı olarak hareketimize karşı kontralaşmıştır. Savaş iradesi kırılan düşman bu süreçte Hareketimizin tam sonuç almasını engellemek için koruculuğu yaygınlaştırarak, yine ağırlıkta Özgürlük Hareketinin saflarından kaçanlardan oluşturduğu JİTEM vb. yapılanmalarla, yani iç ihanetlerden güç alarak engelledi. Rêber Apo bu kişiliklerin yaptığı tahribatları ‘Demokratik Ulus Çözümü’ adlı savunmasında ‘Tasfiyecilik, Teslimiyet ve ihanet’ başlığı altında şöyle değerlendirmektedir:

“Başta harcanan bin bir emek ve tarihsel çabalarla hazırlanıp kendilerine ulaştırılan eşsiz gerilla adayları olmak üzere, lojistik olanaklar ve halkın çok değerli destekleri üzerinde en aşağılık ‘savaş ağalığı’ hesaplarını kurguluyorlardı. Her sözde üst komutan bir yandan kendisi için en üst düzey komuta hesapları yaparken, diğer yandan benzer konumda olanların ayağını kaydırmaya çalışıyordu. Tüm sorun “En etkili kim olacak?” sorusuna indirgenmişti. Birçoğu rüyasında bile göremeyeceği çok geniş araç gereç, ilişki ve para üzerinde egoist hesaplarını hayata geçirmekle uğraşıyordu. Zincirinden boşalmış, kökü yüzyıllar öncesine dayanan aşağılık komplekslerine meydan açıyordu. Zirve yapabilecek bir halk savaşı deneyimi bu hesaplar nedeniyle neredeyse boşa çıkacaktı. Çok değerli, dürüst, cesur ve fedakâr gerilla adayları bu tür alçaklıklar, sorumsuzluklar ve yerine getirilmeyen görevlerin kurbanı olacaktı. Halk da giderek koruculaştırılacak ve kontr-gerillanın etkisine girecek, girmenin de ötesinde âdeta peşkeş çekilip kontrollerine terk edilecekti. Bütün gruplar, ilişkiler, paralar, araç gereçler sahte komutanlar ve hempalarını beslemek ve korumak için seferber edilecekti. Yukarıdan başlatılan sağ sapma en alt birim sorumlusuna kadar böylesine zincirleme yansıtılacaktı. Tüm uyarılarımız ve eleştirilerimiz bu zihniyet ve uygulayıcıları tarafından boşa çıkarılacaktı. Daha sonraları neredeyse her bölgede ortaya çıkan ‘Dörtler’, ‘Üçler’, ‘Tekler’ çeteci anlayışları bir günde oluşmadı. 2002-2004 sürecinde

sayıları bini aşan hainlerin sürüler halinde kaçışında daha başından yaşanan sağ sapmanın belirgin payı vardır.

...Komuta ve örgütlenme alanında bu tür örneklerle kendini iyice açığa vuran sağ sapmacı anlayışın savaş tarzına yansımaları çok daha tahripkâr oldu. Bu anlayışın temsilcileri halk savaşını geliştireceklerine, kendi konumlarını korumanın ajanlıktan beter en iğrenç biçimlerine sevdalandılar. Bu temelde en değerli gerilla adaylarını hiç anlamı olmayan eylemlerle harcarken, gerilla savaşını geliştirebilecek dürüst komuta adaylarını da arkadan vuracak kadar alçaklaştılar. Özellikle Dörtlü Çete (Şemdin Sakık –Zeki-, Şahin Balıç –Topal Metin-, Halil Kaya -Kör Cemal- ve Cemil Işık -Hogır) bu konuda tam uzman kesildi. Çetenin elebaşları “Ajanları tespit ediyoruz” adı altında yaptırdıkları işkenceli sorgulamalarda büyük ihtimalle yüzlerce dürüst yoldaşın katledilmesine yol açtılar. Terzi Cemal (Ali Ömürçan) ve Doktor Süleyman (Sait Çürükkaya) gibi kaçkın birçok elebaşı kadro ve savaşçı yeme makinesine dönüştü. Tüm olumlu ve ışık saçan özellikleri birer karadelik gibi yuttular. Halk savaşını geliştirmek yerine, en değme kontrgerilla elemanlarına taş çıkartacak şekilde bu savaşı önlemeye çalışan unsurlar haline geldiler. Bunların ezici çoğunluğunun ajan olduğunu sanmıyorum. İçlerinde tek tük ajan olabilir. Büyük kısmının çeteci pratiklerinin psiko-kültürel etkilerden kaynaklandığı, sağ sapmanın, yetmez devrimciliğin ve yerine getirilmeyen sorumluluk anlayışının sonucu olarak geliştiği kanısındayım.”

Tüm olumlu ve ışık saçan özellikleri birer karadelik gibi yuttular. Halk savaşını geliştirmek yerine, en değme kontrgerilla elemanlarına taş çıkartacak şekilde bu savaşı önlemeye çalışan unsurlar haline geldiler. Bunların ezici çoğunluğunun ajan

olduğunu sanmıyorum. İçlerinde tek tük ajan olabilir. Büyük kısmının çeteci pratiklerinin psiko-kültürel etkilerden kaynaklandığı, sağ sapmanın, yetmez devrimciliğin ve yerine getirilmeyen sorumluluk anlayışının sonucu olarak geliştiği kanısındayım.

KÜRT TOPLUMUNDA AŞAĞILIK KOMLEKSİ

Tüm sömürge toplumlarda olmakla beraber Kürt toplumunda ‘aşağılık kompleksi’ çok yaygın ve derinlerdedir. Psikolojide aşağılık kompleksi, kişinin toplumsal bakımdan düştüğünü ve önemsiz kaldığını hissettiği ve böylece paranoid reaksiyonlar geliştiren bir tip haline gelmesi durumuna denir. Genellikle çocukluk evresinde çocuğun ebeveynleri ve genel dünyaya ilişkin yoğun bir yetersizlik duygusu hissetmesinin sonucunda özgüvenini yitirmesiyle başlar ve ileriki yaşlarda hatırlanmayan bir travmadır, yani birey bunun farkında değildir. Birey bu duygularla büyüdükçe kişiliğindeki bu açmazı kapatmak için genellikle iki yola başvurur: Ya yoğun bir kendini ispat etme arzusuna kapılır ya da asosyal biri olup çevresiyle ilişkilenebilir. Ama sıklıkla yaşanan kendini ispat etme çabasıdır. Birey farkına varmaz ama aşağılık kompleksini telafi etme çabası bireyi eziyet içine sürükler. Bu da bireyde aşırı bir kazanma hırsına yol açar ve hatta sonuç alamazsa bunun sonucunda saplantı bozuklukları, kültürel yozlaşma, ahlaki çöküntüye varan durumlara yol açar. Kürt toplumunda bu durum iki nedenden çok yaygındır. Birinci neden, Kürt toplumu sömürge bir toplumdur ve bireyleri Türk sömürgeci sistemi gibi çok acımasız bir sömürgeleştirme ve asimilasyon sürecine tabi tutulmuştur. Bu nedenle sürekli bir şekilde hâkim ulusun baskılaması ve aşağılamasına maruz kalır. Kendini hâkim

ulusun bireyleri ve toplumu karşısında hep eksik hisseder. Hâkim ulusun iktidarlara sömürge haline getirdikleri toplumlarda, o toplumun bireylerine yoğun bir psikolojik baskı uygulayarak kendi özlerine yabancılaştırmaya çalışır. Sömürge toplumun kültürü, kimliği, dili, kıyafetleri, kısacası ona ait ne varsa aşağılanır ki, bu değerlerden hızla uzaklaşılsın ve kendini hâkim hale getirebilsin. İşte Kürt toplumu bunu çok yoğun yaşamıştır. *'Kuyruklu Kürt', 'Kürt ne bilir bayramı, hor hor içer ayranı'* vb. söylemlerde ifadesini bulan bakış açısı yoğun bir kültürel soykırım politikasıyla desteklenince ölüme yatırılmış bir toplum gerçekliği açığa çıkmıştır. Böylesine aşağılanmış bir toplumun bireylerinde yoğun bir aşağılık kompleksinin gelişmesi neredeyse kaçınılmazdır. Birinci neden bu iken ikincisi, Kürt toplumunun sosyolojik yapısından kaynaklı bir nedendir. Yani birincisi dış nedenliken ikincisi iç nedenlerden kaynaklıdır.

Kürt toplumunun bir kısmı son süreçlerde orta-sınıf özellikler kazanmış olsa da uzun süre feodal bir dönem yaşamıştır. Feodal toplumlarda yönetici kast yani aristokrasi kendisinin dışında kalanları değersizleştirir. Kendisinin herkesten daha değerli olduğuna herkesi inandırır. Mir, Ağa, Bey, Soylu aile vs. kavramlar bunun için türetilir. Dolayısıyla geriye kalan birey ve toplum sürekli bir değersizlik duygusuna maruz kalır ve bireyler bu yönetici sınıfın bireylerine özenerek büyür. Bu sınıfa atlamının hayaliyle yaşar.

Eğer birey birinci nedenden kaynaklı yaşadığı aşağılık kompleksiyle baş edemezse yaşadığı açmazı aşmak için hızla kendi öz kimliğinden, kültüründen, dilinden, kıyafetlerinden hatta anne-babasından kaçmaya başlar. Yani kendine ihanet eder. Bu da ihanetlerin en korkuncudur. Ortaya ucube bir tip çıkar. Ne olduğu belli değildir. Artık Kürt değildir ama Türk de olamamıştır. Ne kendisidir ne de gerçek anlamda başkası olabilmiştir. Böylesi şekilsiz bir oluşum söz konusudur. Kısacası yaşadığı yoğun eksiklik ve özgüven yoksunluğunu aşamaz. Onun için tepkiseldir, komplekslidir. Başına gelenlerin

nedeni olarak kendi varoluşunu suçlamaya başlar. Kimi kişiliklerin ihanete gidip Özgürlük Hareketini ve yoldaşlarını suçlaması bu nedenledir.

İkinci durumda ise birey yaşadığı aşağılık kompleksinden kurtulmak için yoğun bir yükselme hırsına kapılır. Önemsenmeyen biri olmaktan kurtulmak için kendini ispatlaması gerekir. Yani ‘kariyer’ edinmek için her yola başvurur. Eline olanak geçince hâkim sınıfın insanının basit bir taklitçisi oluverir. Bunun için gerekirse ahlaki değerlerini feda edecek kadar hırslı olur. Köyde ağasından, genelde de hâkim ulusun kültürüne ait ne görmüşse onu uygulamaya başlar. Benliği dumura uğradığı için yoğun bir duygusal çalkantı içindedir. Eğer tedavi edilmezse yaşadığı aşağılık kompleksinin düzeyi de yoğunsa kendini kanıtlamak için yapmayacağı çılgınlık yoktur.

Her iki durumda da bu hastalığa yakalanmış bireylerin ortak bir özelliği de yansıtma psikolojisini yaşamalarıdır. Üst sınıf ve hâkim ulusun aşağılamalarına karşı koyacak gücü olmadığından, kendi sınıf ve ulusundan zayıf bulduğu bireylere yönelir tepkileri. Daha doğrusu kendisine bu eziyeti yapanlardan intikam alacak gücü yoktur ve gücünün yettiği biri ya da birilerini bulunca tepkilerini ona yönelterek kendini böyle tatmin etmeye başlar. Kürt erkeğinin Kürt kadınına ve çocuklarına yaklaşımının altında yatan temel nedenlerden biri budur. Aynı Kürt erkeği güçlü ulusların kadını karşısında bir çaresiz iken Kürt kadını karşısında bir zorba oluverir. Kürt kadınından mutlak itaat ister. En derin köleliği yaşatır. Malı, mülkü, namusu olarak görür. Ülkesi işgal edilmiş, tecavüz ve katliamdan geçirilmiş. Buna karşı koyamadığı için ahlaki değerlerini bir kenara bırakır ve aslında Önderliğimizin tabiriyle bilimsel olarak namussuzluk olan kadını namus olarak görmeye başlar.

Her iki durumda da bu hastalığa

yakalanmış bireylerin ortak bir özelliği de yansıtma psikolojisini yaşamalarıdır. Üst sınıf ve hâkim ulusun aşağılamalarına karşı koyacak gücü olmadığından, kendi sınıf ve ulusundan zayıf bulduğu bireylere yönelir tepkileri. Daha doğrusu kendisine bu eziyeti yapanlardan intikam alacak gücü yoktur ve gücünün yettiği biri ya da birilerini bulunca tepkilerini ona yönelterek kendini böyle tatmin etmeye başlar. Kürt erkeğinin Kürt kadınına ve çocuklarına yaklaşımının altında yatan temel nedenlerden biri budur. Aynı Kürt erkeği güçlü ulusların kadını karşısında bir çaresiz iken Kürt kadını karşısında bir zorba oluverir. Kürt kadınından mutlak itaat ister.

Eğer birey bu durumunun farkına varmayıp tedaviyi kabul etmezse yaşayacağı bu aşağılık kompleksleri onu kaçış ve ihanete kadar götürür. Buna en iyi örnekler Şemdin Sakık (Parmaksız Zeki), Süleyman, Kör Cemal, Hogir, Terzi Cemal, Botan, Ferhat vb. kişiliklerdir. Bu kişilikler Parti saflarında yaşadıkları aşağılık komplekslerini tatmin etmek için tasfiyeci pratiklere girmekten geri durmamış, sonuç alamayınca da kaçıp düşmanlarına sığınmışlardır.

Önderliğimiz uluslararası komployla sömürgeci Türk Devletine teslim edilip Partiyle iletişimi kesilince bu kişilikler Partiyi ele geçirip özledikleri yaşamı hakim kılmaya çalışmış ve Partiyi uçurumun kenarına getirmişlerdir. PKK hiçbir dönemde 2002-2004 arası süreçte tasfiyeye bu kadar yaklaşmamıştır. Kendini bastırmış, Önder APO'nun felsefesine yatırmamış bu kişilikler en çok bu dönemde bastırdıkları güdülerini yaşamak istediler ve büyük tahribatlara neden oldular. Etkileri günümüze kadar

süren muğlaklaşmalara yol açtılar. Önderliğimizin Hareketin başında olduğu dönemde buna cesaret edemeyenler, '*sosyal reform*' adı altında Önderliğimizin koyduğu ölçüleri tasfiye ederek kendilerini yaşatmak için zemin yaratmaya, ihaneti meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Kürt toplumunda kör düğüm halini almış geleneksel kadın-erkek ilişkilerini hâkim kılmadan tutalım, 'Partiden istifa hakkı' adı altında ihaneti meşrulaştırmaya kadar birçok 'reform'la sağ sapma çizgiyi hâkim kılmaya çalışmış, başaramayınca da kaçıp bir başka ihanet odağına yani KDP'ye sığınmışlardır. Bunların sayısı da öyle az bir sayı değildir. Botan (Nizamettin Taş), Serhat gibi birçok unsur hala da KDP'nin içinde hareketimize karşı yürütülen düşmanca saldırıların içinde aktif olarak rol almakta, Türk devleti'nin istihbaratıyla ortak çalışmakta, daha önce uğruna on yıllarca mücadele yürüttüğü değerlere en büyük düşmanlığı yapmaktadır.

Önderliğimizin ömrü bu hastalıklı kişilikle mücadeleyle geçti. Kürt toplumunu ve bireyini kökleri yüz yıllar öncesine dayanan hastalıklardan kurtarmadan hiçbir şey başılamayacağını Önderliğimiz daha çocukluk yıllarında fark etmiş ve buna tavır almıştır. Bu çabalarını Partinin kuruluşuyla birlikte muazzam bir örgütlenmeye dönüştürmüş ve yukarıda kendisinin de ifade ettiği gibi sıfırdan yarattığı olanaklarla bu bireyleri donatarak devrimin kadrosu haline getirmek için eşsiz çabalar harcamıştır. Geliştirdiği kişilik çözümlemeleriyle güçlü bir Kürt kişiliği yaratmak ve savaş gerçeği açığa çıkarmak için gecesini gündüzüne kattı. Kendisinin de ifade ettiği gibi bizzat kendi elleriyle on beş bin arkadaşı donatıp özgürlüğü için savaşıyor duruma getirdi. Böylesi eşsiz bir özgürlük tutkusuna başka bir örnek yoktur. Önderliğin tüm bu çabaları 'Özgür Kürd'ü yaratmak içindir. Zaten ancak Önder APO gibi bir irade bunları yapabilir. Kendine ihanet ettirilmemiş tek bir bireyi bırakılmamış hastalıklı bir toplumu ihanet ve işbirlikçi konumundan ancak böyle bir irade ve tarz çıkarabilir. Önder APO da binlerce kadroyu bizzat donatarak savaşır hale getirdi.

Önderlik için silah ve benzeri donanımlar talidir. Değersiz değildir ama talidir. Önderlik esas olarak Kürt insanını ideolojik olarak donattı. Çünkü bir toplumu esas olarak sağlıklı kılacak olan güç ideolojik güçtür. Önder APO Barış ve Demokratik Toplum Manifestosu'nda 'İdeoloji ışıktır gibidir hem aydınlatır hem ısıtır hem de hareket ettirir; ısı enerjisidir, mekanik enerjisidir, ışıktır enerjisidir. Bu kadar değerlidir' demektedir. Eğer halkımızı ihanet belasından kurtarmak istiyorsak bu kadar değerli olan ideolojikleşmeyi kendimize esas almalıyız. Bu hastalığın tedavisi ideolojik donanım ile mümkündür. Çünkü hastalık zihinseldir, kişilikte yer edinen bir hastalıktır. Önderlik bu nedenle eğitime ve kişilik çözümlemelerine çok büyük önem verdi. Kendimizi eğitmezsek düşmanın özel savaşından koruyamayız. Çabuk kandırılırız. Hiçbir çalışmada, hiçbir işte başarılı olamayız. Bizi başarıya götürecektir olan ideolojik güç ve enerjisidir. Sistemin angarya işlerini yaptırdığı hamallar olmaktan kurtaramayız kendimizi.

Önderlik için silah ve benzeri donanımlar talidir. Değersiz değildir ama talidir. Önderlik esas olarak Kürt insanını ideolojik olarak donattı. Çünkü bir toplumu esas olarak sağlıklı kılacak olan güç ideolojik güçtür. Önder APO Barış ve Demokratik Toplum Manifestosu'nda 'İdeoloji ışıktır gibidir hem aydınlatır hem ısıtır hem de hareket ettirir; ısı enerjisidir, mekanik enerjisidir, ışıktır enerjisidir. Bu kadar değerlidir' demektedir.

KÜRT BİREYİNDE CİNSİYETÇİLİK VE AİLECİLİK

Konumuza Kürt bireyinde yaşanan cinsiyetçilik ve ailecilik

saplantısıyla devam edelim. Kürt toplumu Önderliğimizin de belirttiği gibi Zerdüştlükten sonra kendine ait bir akla sahip olamadı. Yani çok ağır bilinç sorunlarının var olduğu bir toplumdan bahsediyoruz. Akıl zayıflaması, canlının daha geri bilinç formlarına dönmesine neden olur. Yani güdüler baskın hale gelir. Örneğin Demans hastalarında bu böyledir. Demans hastaları aklını yitirmeye başladıkça geriye biyolojik güdüler kalır ve hastalık ilerledikçe, hasta ahlaki değer yargılarını hatırlamaz hale gelir. Bir canlıdır ama hafızası aklı yoktur. Kürt toplumunda yaşanan da buna benzer bir durumdur. Tarihi, aklı talan edilmiştir ve geriye birkaç kırıntı anıdan başka bir şey kalmadığından biyolojik olarak hayatta kalmanın dışında bir yaşam ona zor gelmektedir, hatta aklına bile gelmemektedir. Dolayısıyla özellikle son iki yüz yıldır kendisine yönelik yapılan soykırım saldırıları karşısında biyolojik olarak çoğalarak varlığını sürdürmüştür. Biyolojik çoğalma Kürt toplumunda bir kültür haline almış ve en ilkel savunma biçimidir. Uzun süre bu durumun yaşanmasından kaynaklı aile Kürt toplumunda en kutsal kurum haline gelmiştir. Bütün aklı ve onu ayakta tutabilecek kurumlaşmaları tasfiye edilince geriye elinde kalan aileye sıkı sıkıya sarılmış, dünyası, duyguları buna göre şekillenmiştir. Toplumsal yapı böyle olunca bireyleri de buna göre şekillenmiş, dar ufuklu, kendini zor ayakta tutan, saplantılı ve yaşamın en dar anlamını ancak kavrayabilen bir birey oluşmuştur. Bu nedenle güdüler Kürt bireyinde çok güçlüdür. Hayallerini en fazla bir aile kurup, bir iş ve bir eve sahip olma kadar büyütebilir. Dolayısıyla toplumsal, örgütsel görevlere, büyük davalara bu bireyi koşturmak çok çok büyük çaba ve emek gerektiren bir iştir. Böyle birinin, kadın olsun erkek olsun büyük davalara ihanet etmesi an meselesidir. Ailecilik ve onun etrafında oluşmuş kadın-erkek ilişkileri Kürt toplumu ve bireyinde hastalık derecesinde saplantılı bir olgudur. Saflarımızdan kaçanların büyük bir kısmı kendini bu durumdan kurtaramamış kadın ve erkeklerden oluşmaktadır.

Toplumsal yapı böyle olunca bireyleri de buna göre şekillenmiş, dar ufuklu, kendini zor ayakta tutan, saplantılı ve yaşamın en dar anlamını ancak kavrayabilen bir birey oluşmuştur. Bu nedenle güdüler Kürt bireyinde çok güçlüdür. Hayallerini en fazla bir aile kurup, bir iş ve bir eve sahip olma kadar büyütebilir. Dolayısıyla toplumsal, örgütsel görevlere, büyük davalara bu bireyi koşturmak çok çok büyük çaba ve emek gerektiren bir iştir. Böyle birinin, kadın olsun erkek olsun büyük davalara ihanet etmesi an meselesidir.

Arkadaşlar yalnız başına göreve gidiyorlar küçük birimlerde çalışma yürütüyorlar. Eğer bu sorunu kendilerinde çözmemişlerse ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar sonradan niyetlerinin tersine sonuçlarla yüz yüze kalıyorlar. Kişiliklerinde farklı sonuçlar ortaya çıkıyor. Bu şekilde hem kendilerine hem çalışmaya hem de harekete zarar veriyorlar. Arkadaşlar, ‘‘acaba bizim çalışmamızda çok mu fazla ihanet ve teslimiyet oluyor’’ diye sorabilir. Hayır, çok değil ama çıkıyor ve çok da zarar veriyor. Zaten mesele tek bizim çalışmamızla sınırlı değil. Kürdistan Özgürlük Hareketi, Apocu Hareket olarak bu kadar güçlü bir ideolojiye sahip olmamıza rağmen yine de gelişen ihanetler az değildir. Hatta insan şunu da söyleyebilir, eğer ihanet olmasaydı PKK şimdiye kadar devrimini gerçekleştirmiş olurdu. Yani düşmanın gücünden ziyade ihanetlerle bağlantılı boşa çıkıyoruz. Eğer Kürt toplumundan ve örgüt içi ihanetlerden olmasaydı bu Önderlik, bu örgüt ve bu stratejiyle on kere devrim yapılırdı. Evet, düşmanımız çok, Türk Devleti NATO’nun üyesi, tüm NATO

devletleri destek veriyor ve Kürt sorunu sömürge anlamında uluslararası bir sorun. Dolayısıyla dünyadaki diğer sorunlara göre çözümü daha zor bir sorun. Ama eğer Önderliğimizin emekleri halen kalıcı bir sonuca varmamışsa bunun en temel nedeni bunlar değil, Kürt toplumdaki ve örgüt içi yaşanan ihanetlerdir. Bu da bizim için çok ciddi bir sorundur.

Önderlik ihaneti mahkûm edip Kürt toplumunun sağlıklı bir toplum olabilmesi için çok çabaladı. Çünkü biz Kürtlerin teslimiyet ve ihanet gibi ciddi bir sorunu var. Bu kendini olduğu gibi örgütün içine de yansıtıyor. Bu konu örgütün başına bela olmuş ve devrimin önünde en büyük engel olarak durmaya devam ediyor. Düşmanın direnme gücünün zayıfladığı ve çözüme yaklaştığı her seferde bakıyorsun ihanet çizgisi ya da içimizden kaçan bir ihanetçi gitmiş düşmana umut vermiş. Düşman da o zaman kapsamlı bir saldırıyla saldırıp bu meseleyi çözebilirim umuduna kapılmış ve savaşı devam ettirmiştir. Devrimin uzaması böyle olmuştur. İlk ihanetçi Şahin Dönmez’ den tutalım Şemdin Sakık ’a, 2002-2004 sürecinin ihanetçileri Botan, Ferhat, Sakine Batman, Peyman, gidip YNK’ ye teslim olan Süleyman, bu büyük ihanetçiler, düşmanın ‘artık PKK’yi düşüremeyiz, Kürt sorununu masada çözmeye mecburuz’ dediği her seferinde gidip düşmana büyük umutlar verdiler, kendi yenilmiş ihanetçi psikolojilerini sanki PKK’yi ifade ediyormuş gibi düşmana yansıttılar. ‘’aslında PKK’nin gücü kalmamış, dağılmış, eyaletlerde kimseleri kalmamış, aralarında çelişki var, inancını kaybetmiş çok kişi var...’’ dediler. Böyle umut verdiler düşmana ve devrimi böyle engellediler. Bir de düşman umutlarını kime bağlamış? Güney’de KDP ve Rojava’da onun çizgisindeki ENKS’ye. Düşman diyor, ‘KDP ve ENKS bizim yanımızda olduğu sürece PKK amaç ve hedeflerine ulaşamaz.’ Ya da Kuzey Kürdistan’da sömürgeci devletin hareketimize karşı kurduğu on bin kişilik tetikçisi olduğu söylenen kontra örgüt JİTEM kimlerden oluşuyor? İçimizden kaçan kadın ve erkeklerden oluşturuldu. Apê Musa’yı katledenler içimizden kaçıp JİTEM’ e katılanlardı.

Halen de böyledir. Ya da Kuzey Kürdistan'da yüz elli bin korucu (cahş) var. Arkadaşlar eylem yapıyor, asker o kadar direnmiyor ya ölüyorlar ya da kaçıyorlar ama korucuların olduğu mevziler direniyor, düşmüyor. Hatta arkadaşların arkasından kovalıyorlar. Peki ne yapmalıyız? Bir kere bu durumu büyük bir sorun olarak görmeliyiz. Normal bir durum olarak göremeyiz Eğer 'toplumun içinden bazıları korucu olabilir, bazıları faşist partilerin yanın da hareket edebilir, toplumun içinde herkes aynı olmayabilir' dersek ihaneti meşru ve normalize etmiş oluruz. Bunlar aslında farklılık değil. Esasında toplumumuzun üzerinde inşa edilmiş çok kirli bir onursuzlaştırma politikasıdır. Gerçeklik budur bunun tarihe dayanan kökleri vardır. Dünyanın hiçbir yerinde ihanet yoktur, sadece biz Kürtlerin bir özelliğidir diyemeyiz. Kuşkusuz bütün devrimlerde Çin, Küba, Sovyet, Cezayir, Vietnam vb. devrimlerde de ihanet olmuş. Fakat biz Kürtlerde çok çok olmuş. Bu durum atasözlerimize de yansımış 'ağacın kurdu kendinden olmazsa ağaç çürümez', 'Kürt keklik soyudur' yani keklik gibi kendi cinsini tuzağa çekiyor ve düşmana teslim ediyor. Kısacası çok ciddi bir sorun ve bunun üzerinde durmadan geçemeyiz., görmezden gelemeyiz.

Eğer direniş ve ihanet iç içe yaşayabilirse, böyle normalize olursa, yani 'toplumdur, toplumlar homojen olamaz, mümkündür bazıları kötü olabilir 'dersek, eğer bu felsefeyle bakarsak, ihanetin önünü açmış oluruz. Bu bakış açısı ihanete kendini yaşatacak zemin yaratırız. Doğru olan insanın ihaneti bir hastalık olarak görmesidir, kanser gibi, bir hastalık gibi görmesidir. Kanser normal karşılandığı nerede görülmüştür? Kimde gelişirse ya mücadele eder ya da teslim olup ölür. Mücadele eden ancak çok çetin bir mücadele ile bu hastalıkla baş edebilir. Peki neden ihanet için kanser hastalığı diyoruz? Çünkü kanserli bir hücre bozuluyor ve gittikçe yanındaki temiz hücreleri yiye yiye büyüyor ve böyle gitgide bedeni adım adım işgal ediyor, denetimine alıyor. İhanet de böyle bir şeydir. Bir kişi hain oldu mu herkesin hain olmasını ister. Hainliğim

propagasasını yapıp normalize eder. Aynı kanser gibi. Marjinal kalmamak, teşhir olmamak için buna ihtiyacı vardır. Herkesi hain yapabilsin ki rahat yaşayabilsin, kimse onu yargılamasın. Bu nedenle ihanet bir pandemi gibidir, yani bulaşıcıdır. Çok sinsidir. Peki vücudunda kanser olan biri sağlıklı olabilir mi? Hayır. Her şeyden önce üzerinde ölüm tehdidi vardır, vücudunda çetin bir savaş vardır. Bir toplum için ihanet de aynı şeyi ifade eder. Dışarıda düşmanı olmasa da o toplumun sağlıklı olması mümkün değildir. Böyle bir toplum kendini içeriden çürütür ve hep çürüme tehdidi altında kalır. Ahlaki çürümelere açık olur, bütün yozlaşmalara açık olur, özgürlük ahlakı ya da özgürlük kültürü o toplumda hâkim olmaz. Bu da biz Kürtler için çok ciddi bir sorundur.

Peki neden ihanet için kanser hastalığı diyoruz? Çünkü kanserli bir hücre bozuluyor ve gittikçe yanındaki temiz hücreleri yiye yiye büyüyor ve böyle git gide bedeni adım adım işgal ediyor, denetimine alıyor. İhanet de böyle bir şeydir. Bir kişi hain oldu mu herkesin hain olmasını ister. Hainliğim propagandasını yapıp normalize eder.

Bu durum bizler için sadece toplumsal bir sorun değildir. Aynı zamanda örgütsel bir sorundur da. Çünkü hepimiz bu toplumun içinden geliyoruz. Şunu diyemeyiz ‘toplumumuz düşmanın üzerinde oynadığı bir toplumdur, çok bozulmuş, içinde dejenerasyon olmuş, kültüründe bozulmalar olmuş. Toplumumuzda böyle sorunlar var. Fakat bu toplumun içinden çıktık, kendimizi teslimiyet kültüründen ve ihanetten azade edip örgütün içine öyle geldik’. Böyle diyemeyiz. Örgütümüzün içinde ihanet çok fazladır. Hatta yer yer

toplumun daha gerisine düşüyoruz. Örneğin, yurtsever ailelerimiz katılım yapıp da sonradan ihanete giden çocuklarını ve yakınlarını kabul etmiyor. Aileler örgüte diyor ki *‘biz kabul etmiyoruz, örgüt ceza versin’*. Yani Önderliğin felsefesine bağlıdır. Çoğu yerde toplumumuz kadromuzdan daha fazla değişim yaşamış, toplumumuz ağırlıkta kendini yurtseverlikte netleştirmiş. Fakat kızları, oğulları gelip harekete katılmış. Normalde yurtseverlikte ailelerini aşip ihanete tenezzül etmemeleri beklenir. Fakat ihanet ediliyor ve aileler tutum alıyor. Kimse onu kabul etmiyor. ‘O, bizim alnımızda bir lekedir’ diyorlar. Dolayısıyla ihanet yalnızca tarihte, KDP veya falanca filancada değerlendirebileceğimiz ve örgüt olarak bunu aşmışız diyebileceğimiz bir sorun değildir. Hatta toplumdan daha çok örgüt içinde çözmemiz gereken ve aciliyet arz eden bir sorundur. Ya da şöyle de diyemeyiz, *‘ihanete gidenlerin zaten gözlerinden belliydi, bunlar zaten en kötülerimizdendi, biz böyle değiliz. Biz iyiyiz’*. Böyle kendi dışında ele almakta doğru değildir. Çünkü ihanete gidenlerin çoğu için son dakikaya kadar örgütün umutları, beklentileri vardı. Böyle her anlarında kararsızdılar, düşmanı tanımamışlardı... demek de doğru değildir. Birçok kişi var ki ihanete gitmiş ve üzerinde yıllar geçmiş ama halen de şaşkınlık refleksleri devam ediyor. *‘Nasıl ihanet etti, benden daha cesaretliydi, kaç kez ölümden döndü, zahmetli dönemlerde direndi, nasıl oldu da ihanet etti’* deniliyor. Bunlar istisna değildir. Çok sayıda böyle durumlar var. Dolayısıyla kendi dışımızda ele alamayız. Tabi şunu da demiyoruz. *‘Çok iyi biriydi, öyle bir anda ihanete gitti’*. Biliyoruz ki ihanet anlık gelişen bir durum değil, bir süreçtir. Kişiliğin, zihniyetin sonucudur. Dolayısıyla bizden uzak değildir. Eğer bizden uzak değilse konuyu nasıl tartışacağız? Bu durumlara düşmemenin kilit noktası ya da püf noktası işte buradadır. Esas soru şudur, biz ihanet ve teslimiyet sorununu nasıl çözeceğiz? Ne yapmalıyız ki ihanete ve teslimiyete çeken yetersizlikler biz de hâkim olmasın? Onun rüzgarına kapılmayalım, bizi

yoldan çıkarmasın ya da ne yapmalıyız ki bizi ihanete çeken yanlarımız, bizi yanılsa çeken yanlarımız öne çıkmasın, hatta onu tümünden kendimizden yok edelim. Bir bahçe düşünelim. Eğer bu bahçede zararlı otlar hâkim olursa, bu otlar bahçeyi sarar ve bahçe gelişmez. Esas yetiştirmek istediğimiz bitkiler güdük kalır. Çünkü zararlı otlar güneşi, toprağı, suyu emer ve esas bitkinin beslenmesini engeller. İnsan da böyledir. Kendini zararlı şeylerden temizlemezse nasıl güneşten, topraktan, sudan yani Önderlikten, Şehitlerden, tarihten beslenebilir. Güneşimiz Önderliğimizdir, toprağımız ülkemizdir, suyumuz arkadaşlarımız ve şehitlerimizdir. Eğer insan kendini zararlı şeylerden kurtarmazsa nasıl gürleşip, güzelleşebilir, ürün verebilir, toprağa kök salabilir, ki bir fırtınada bile devrilmesin, hatta biri gelip koparsa bile tekrardan kökleri üzerinde yeşerebilsin. Eğer bunları yapmazsa yoldan çıkar. Geleneksel bir kadın erkek bakış açısı yoldan çıkarır, düşmanın bir özel savaşı onu yoldan çıkarır. Küçük bir zahmetli durumda kendini kaybederse yoldan çıkar. Yani türlü türlü şeyler var ki insanı yoldan çıkarabilir. Eğer kendini oluşturmamışsa bunlar insanı toprağından, davasından, kutsal değerlerinden uzaklaştırır. Birçok arkadaş göreve giderken *'ben Önderliğin değerlerine bağlı kalacağım'* deyip göreve gitmiştir. Hatta fedai eylem için gidenler var. Gitmiş ama ailenin ve özel savaşın etkisine girmiş. Kadın ise bir erkeğin etkisine, erkek ise bir kadının etkisine girmiş. Ama noktadan çıktığında ben kendimi feda edeceğim diye gitmiş. Hedefine kilitlenerek gitmiş. Fakat gittiği yerde ihanet edip yozlaşmış. Gittiği zaman kendine de *'ben gidip ihanet edeceğim'* dememiş. Fakat niyetinin aksine bir sonuç ortaya çıkıyor. Niye? Çünkü ona zarar veren şeyleri temizlememiş. Bu haliyle gittiğinde aile, düşman, kadın veya erkek onun üzerine tesir ediyor ve böyle ihanete gidip yozlaşıyor. Aslında bir fedai gibi halkının mücadele tarihinde yer almak istiyor fakat bir ihanetçi olarak tarihe geçiyor. Bu nedenle sorunu kendimizden uzak ele alamayız.

Önderliğimiz *'Ben günde kendimde en az kırk devrim yaparak bir PKK'li gibi yaşayabiliyorum'* dedi. Yine dedi ki *'ben büyük savaşı kendime, küçük savaşı düşmana karşı yürütüyorum.'*

Örgüt içinde konumumuz ne olursa olsun, yaşıyoruz, katılımımız ne olursa olsun, cins olarak kadın olalım, erkek olalım, hiç sorun değil. Bunların hiçbiri bizim teminatımız olamaz. Eğer kendimizi günlük olarak eğitmezsek, temizlemezsek zararlı şeyler bizi amacımızdan, davamızdan uzaklaştırır ve sonuçta bizi bir hain yapar. Tek bir teminatımız var o da kendimizi sürekli eğitmemizdir. Her daim nefsimizle mücadele etmek ve kendimizi zararlı şeylerden kurtarmamızdır. Temizlenmek tek teminatımızdır. Bu mücadele tarzını kendinde oturtmak teminatımız olabilir. Bu da Önderliğin tarzıdır. Demek ki bu fedai eylem yapmaya giden kişiler bu nefis savaşında yenik düştüler ve halkının tarihine bir hain olarak geçtiler.

Zindanda 30 yıl yatıpta çıkanlar var. Gençliğinde girmiş, birçok eziyet görmüş, düşman gerçekliği ile yüz yüze kalmış. Çıktığında 50-55 yaşına gelmiş. Artık halkın malı olmuş. Düşman onu zindanda düşürememiş fakat nefsinin terbiye etmemiş. Çıktığında nefsi onu rezil ediyor. Çok küçük şeylere tenezzül ediyor. Cinsi, ailevi durumlar onu rezil ediyor, devrimcilikten düşürüyor. Niye? Çünkü bu konularda kendini oluşturmamış. Hatta belki zindanda duvarları bu eğilimlerine engel olarak görmüş. Hayal kurmuş, kendine demiş ki, çıktığımda şunu bunu yapacağım. Kendini bunlardan kurtarıp Önderlik gibi kendini tam bir devrimci yapmamış. Evet içeride direnmiş, düşman karşısında düşmemiş fakat kendini bastırmış, idare etmiş, kendine liberal yaklaşmış. Düşman onu düşürememiş ama nefsi, kişiliği onu düşürmüş. Tabi kendisiyle beraber halkın içinde örgütü de düşürmüş. Aynı zararlı ot gibi, tek bir tel kalsa bile kanserli hücre gibi diğer hücrelere de yayılıyor. Çok çabuk beynini, yüreğini önüne katıp bütün duygularını ele geçiriyor, sonrada onu yanlış yönlendiriyor. Diyor *'herkes bunu yapıyor, sende hak ediyorsun, sende yaşa'*. Derken onu yoldan çıkarıyor. Dolayısıyla mesele sadece

toplumsal – tarihsel bir sorun değildir. Tarihte yaşanıp aşılmış ve Enkidu, Harpagos, Yezdanşêr, Binbaşı Kasım, Rayber, Şahin Dönmez, Sakine Batman, Botan, Ferhat vb. kişiliklerin şahsına ait bir olgu olarak ele alamayız. Bu sorun bizim için hem tarihsel hem toplumsal hem de örgütsel bir sorundur. Zaten bu üçü de birbiriyle bağlantılıdır. Dolayısıyla bu üç konuyu iyi yoğunlaşmaz, derin bir araştırma ve çözümlemeye tabi tutmazsak ve kendimizi ruhen ve zihnen geliştirip olumsuzluklardan kurtarmazsak bizim içinde bir tehlike söz konusudur. Bu olumsuzluklarımız belki örgüt denetiminin olduğu mekanlarda fazla öne çıkmayabilir, olumlu yanlarımız ön plana çıkabilir ve biz de kendimizi böyle ele almış olabiliriz. Fakat belki başka bir mekâna gittiğimizde kendimizi iyi eğitmemişsek nefis savaşımını güçlü vermemişsek, kendimizde bu sorunları aşmamışsak, mekanla bağlantılı sorunlar yaşayabilir, utanç duyabileceğimiz durumlara sürüklenebiliriz. Zaten bu mekân örgütlü bir mekandır. Nasıl yapmamız, nasıl hareket etmemiz, nasıl oturup kalkmamız, nasıl giyilmemiz gerektiği, hepsi bellidir. Bir yanlış yaparsak arkadaşlarımızın gözü üzerindedir, bizi düzeltebilirler. Yani zaten var olan bir düzene tabiyiz. Sivil biri gelse bile birkaç gün içinde bu düzene ayak uydurabilir. Yani bu mekân da doğruları yaşayabilmemiz için zaten bir mekanizma var. Birbirine yardım, birbirini tamamlama var. Bu mekanizma bireyi zaten yürütüyor. Arkadaşlar kendilerini bu mekanizmayla kandırmamalıdır. *‘Demek ki be iyiyim., bağlı biriyim, güçlü biriyim, beni yanlışla sürükleyecek şeylerden kendimi kurtarmışım’* dememelidirler. Bunun yerine ne kadarı mekanizmanın gücüne bağlıdır ne kadarı özümsemiştir? Bunu ayırdında olmalıdırlar. Asıl olan bu mekândan çıkıp göreve gittiğimizde ne yapacağımızdır, nasıl yaşayacağımızdır. Öz disiplinimiz nasıl olacak, orada bedenimiz, yüreğimiz ve beynimiz nasıl çalışacak? Asıl mesele buradadır. Burası fazla önemli değil. Burada zaten herkes her istediğini yapamaz. Arkadaşlar göreve gittiğinde bu yaşama ne kadar bağlı oldukları belli oluyor. Kadın ve erkek olarak

yoldaşığa ne kadar bağılı oldukları orada belli oluyor. Yani bu mekanizmanın dışında gerçekliğimiz, aslında ne olduğumuz orta çıkıyor. Her arkadaş kendine bu soruyu sormalıdır. Önder APO'nun felsefesini, parti yaşamı ve yoldaşlık değerlerini kendimde ne kadar oturtmuşum, ne kadar özümsemişim? Terbiyesini, ahlakını, bir bütün olarak kültürünü ne kadar özümsemişim? Ne kadar öz disipline kavuşturmuşum? Bunlar çok önemlidir. Yoksa bu mekanizmanın içinde politik yaklaşılarak kendimizi ve yönetimlerimizi kandırmaya çalışırız. Tekmillerde, toplantılarda gündem olmamak için kendimizi bastırılmış oluruz, herkes beni iyi biri olarak tanısin diye şekli yaklaşımlarla ortamı kandırmaya çalışırız. Belki bugün şekli, biçimsel yaklaşımlarla örgütü ve yönetimimizi kandırabiliriz ama esasında kendimizi kandırılmış oluruz ve yarın gerçekliğimiz açığa çıkacaktır. Böyle bir durumda birileri önünü almazsa bir hain oluveririz. Dolayısıyla samimiyet, dürüstlük çok çok önemlidir. Eğer biri küçük bir şey için arkadaşlarını, yönetimini, örgütünü kandırmaya çalışır, şekli ve biçimsel yaklaşır ise ve eğer tesadüfen şehit düşmezse kesinlikle bir hain olup çıkacaktır. Çünkü küçük bir şey için örgütünü, arkadaşlarını kandıran, samimiyet ve dürüstlük sorunu olan biri başka şeyler içinde arkadaşlarını örgütünü kandırabilir. Böyle biri kesinlikle kopuşa, ihanete gidecektir. Belki bir süre ortamımızda kendi halinde yaşamını sürdürebilir ama mekanizmanın denetim sağlamadığı mekanlarda ihanete gidecektir. Eğer bu sorunlarını aşmazsa sonuç kesinlikle böyle olacaktır. Kendini oluşturmaın temeli samimiyet, hatalarıyla yüzleşme, her koşulda dürüstlük ve her daim yanlışlıklarının üzerine gitme, yoldaşının da üzerine gitmesine izin vermektir. Fedai arkadaşların kişiliklerine bakalım. Onlarında yetersizlikleri olmuştur. Ama bu yetersizliklerinin üzerine samimiyetle yürümüş ve Önderliğe, arkadaşlarına ve örgüte samimi yaklaşmışlardır. Sara, Mazlum, Zilan ve PKK'ye mal olmuş tüm arkadaşların kişiliklerine bakalım. Hepsinde sonsuz bir samimiyet ve dürüstlük görürüz. Dolayısıyla kendimizi

zararlı olandan temizlemenin esası samimiyettir, bu esas üzerinden kendini oluşturmazdır.

Fedai arkadaşların kişiliklerine bakalım. Onlarında yetersizlikleri olmuştur. Ama bu yetersizliklerinin üzerine samimiyetle yürümüş ve Önderliğe, arkadaşlarına ve örgüte samimi yaklaşmışlardır. Sara, Mazlum, Zilan ve PKK'ye mal olmuş tüm arkadaşların kişiliklerine bakalım. Hepsinde sonsuz bir samimiyet ve dürüstlük görürüz. Dolayısıyla kendimizi zararlı olandan temizlemenin esası samimiyettir, bu esas üzerinden kendini oluşturmazdır.

Amacımız sağlıklı bir toplum yaratmak. Bu çalışmanın temel amacı budur. Şiarımız ‘Ülkemizi işgalden, halkımızı ihanetten kurtarmak’ tır. Ama eğer biz kendimizi temiz, sağlıklı, dürüst ve samimi bireyler haline getirmezsek nasıl sağlıklı bir toplum inşa edebiliriz? Kendimizdeki ihanet zeminini temizlememişsek toplumu nasıl temizleyebiliriz? Yapamayız. Kendi kişiliğimiz, ret-kabul ölçülerimiz berrak değilse amaca nasıl hizmet edebiliriz? Bu noktalar her çalışmada önemlidir. Ama bizim çalışmamızda çok daha önemlidir. Onun için bu konuyu öncelikli ele alıp çözmemiz lazım. Amacımız Rêber APO’nun felsefesi temelinde bir farkındalık yaratıp, ihanet ve teslimiyete karşı radikal bir tutum geliştirmek ve ülkemizi işgalden kurtarmak, demokratik komünal toplumsallık temelinde özgür yaşamı inşa etmek. O zaman buna göre bir duruşumuz olmalı. Mekân ve koşullar ne olursa olsun bunun samimi, dürüst ve sağlıklı bir bireyi olmalıyız. Bu çalışmanın üyeleri aynı zamanda halkımızı ihanetten kurtarmanın eylemi, örgütü,

eğitimi, yol ve yöntemine ilişkin bir perspektife sahip olmalı ve ihanete karşı radikal bir tutum sergileyebilmelidir. Liberalize etmemelidir. İşte *'birileri gidip daha önce ihanet etmiş, gitmiş evlenmiş ama şimdi Rojava'da arkadaşlara yardım ediyor', o da olur bu da olur. Arkadaşların kanına girmiş, operasyonlara çıkmış ama sonra bilme ne, bilmem ne...' dememelidir.* Bu çalışmanın yesi kötülük adına ne varsa unutmamalı, sağlam bir hafızaya sahip olmalı, arkadaşının kanını yerde bırakmamalıdır. Koşullar hangi yöne evrilirse evrilsin bu ilkeyi kendine esas almalıdır. Kendini bu esas üzerine inşa etmeli, ideolojik-felsefik olarak donatmalıdır. Arkadaşlarının kanına girmiş birini asla affetmemelidir. Çünkü bu çalışmanın uzun vadeli bir görevi de budur. Bu çalışmadaki her arkadaşın farkı bu noktalarda olmalıdır. Farkı başka yerde aramayalım. Yoksa her arkadaş bizim yoldaşımızdır, bizden daha iyidir, daha değerlidir. Eğer diğer çalışmalarda yer alan arkadaşlarla aramızda bir fark arayacaksak işte bu konularda aramalıyız.

İhanet ve teslimiyet sorununu sadece Kürtlerde ve zgrlk Hareketinde yaşanan bir sorun değil, tüm toplumlarda ve örgütlerde yaşanan bir sorun olarak ele aldık. Ama Kürt toplumunda ve zgrlk Hareketinde diğer toplum ve örgütlerde olduğunda çok daha ağırlaşmış haliyle karşı karşıyayız. Eğer zgrlk Hareketinin saflarında kaçıp düşmana ve onun iş birlikçisi KDP'ye sığınanları yan yana getirirsek çok yüksek bir sayı çıkar ortaya. Bu sayı on binleri buluyor. Bu normal değerdir. Haini bu kadar bol bir toplum, sosyolojik olarak normal bir toplum değerdir. Peki bu anormallik nasıl oluştu? nder APO gibi bir nderliğe ve onun ideolojisine rağmen kendini harekete bu kadar dayatabiliyor. Bu sorun neden halen çözülemiyor? Aslında bu önderlik ve ideoloji ile her sorun çözüme açıktır. Bu ideoloji, bu felsefe ile Kürt kişiliğinin en azından düşman bilinci, onurlu yaşamın en aşari gerekleri konularında bir düzey kazanması gerekirdi. Sorun nderliğimizde, ideolojimizde olmadığına göre, o zaman sorun nerededir? Bu nderlik ve bu ideoloji dünyada onlarca

devrim yapılabilir. Ama elli yıllık bir mücadele neden ihaneti bu kadar ağır bir sorun olmaktan çıkaramadı. Bir insan neden düşmanına tenezzül eder? On yıl, yirmi yıl bu elbiselerin içinde düşmana karşı savaşıyor sonra düşman karşısında elini kaldırıyor, onun yanına gidip köpeği oluyor, önüne verip arkadaşlarının üstüne getiriyor. Bu nasıl oluyor? İnsan bunu görmezden gelemeyiz. ‘Bu da insanın bir sonucudur’ diyerek ele alamayız. Üzerinde düşünmeliyiz. Onursuzluğun bu kadar yaygın yaşanmasına izin veren nedir? İhanetin zihniyet ve karakterin bir sonucun olduğunu söylemiştik. O zaman zihniyet, karakter ve kişiliği analiz etmeliyiz. Bu kişilik ve zihniyet nasıl bir kişilik ve zihniyet ki bunu kendine layık görüyor ya da olabilecek normal bir durum olarak ele alıyor. Bu kişilik hastadır. Çünkü sağlıklı bir kişilik ve zihniyetin en temel esası onurunu korumak oluyor. Eğer bir insan zihniyetinde ve kişiliğinde sağlıklı biri olsa doğallığında neyi esas alması gerekir? Onuru esas alması gerekir. Böyle bir insan ölümü tercih eder ama onursuzluğa tenezzül etmez. Eğer böyle değilse kişilik ve zihniyet hastadır.

Bir insanın onurlu olması için illa bir örgüte üye olmasına da gerek yoktur. Yalnızca insan olmak bunun için yeterlidir. Eğer bir örgüte, hele hele Özgürlük Hareketi gibi insanı insan yapan değerlerin toplamı olan bir örgüte üye ise ve düşmanın karşısında onurunu korumuyorsa, demek ki çok hastadır. Araştıralım, klanda, kabilede, yani insan kendi tabiatındayken onurunu korumak için yaşar. Onurlu olmak onun en hassas olduğu noktadır. Psikolojisi, duyguları, mantalitesi buna göre şekillenmiştir. Bütün davranışlarında bunu esas alır ve insan dediğimiz varlık da bunu ifade eder. Onur insanın varlığıyla ilgilidir. Yani ontolojiktir. O zaman onurunu korumamak insanlıktan düşmeyi, insan olmaktan çıkmayı ifade eder. Yani devrimcilikten düşmeyi değil insan olmaktan düşmeyi ifade ediyor. Dolayısıyla insan onursuzluğu kabul etmiyor. Düşmanı karşısında el kaldırıp diz çökeceğine ölümü tercih ediyor. Çünkü onu inkâr eden, onu yok sayan düşmanına karşı

tepkilidir. Kendinde onursuzluğu kabul etmiyor. R ber APO gibi bir Önderliğimiz ve  zg rl k Hareketi'nin ideolojisi gibi bir ideolojimiz varken, buna rağmen nasıl karŐıtımıza teslim olup, kendimizi inkâr edebiliyoruz? Zor, zahmet düzeyi ne olursa olsun, sorun ne olursa olsun, nasıl oluyor da onurumuzu böyle ayaklar altına alıyoruz? İnsandan onuru çıkarırsak, biyolojik olarak tanımlarsak, biyolojik tanım insanı karŐılamıyor. İki ayağı üzerinde duran, iki gözü, kulağı, dili olanı insan olarak tanımlayamayız. Bedenin insan olabilmesi için onur gerekir. Onur  z benliği ifade eder. İnsan varlığının farkı buradadır. EĞer biri biyolojik yapısını korumak için onurundan vazgeçerse o zaman o, başka bir sınıfa girer. Birçok canlı evcilleŐmemek için, yani öz benliğini korumak için direnç gösterir. Ama insan, kendine insanım diyen bir varlık işkence, eziyet görmemek adına onurundan, yani öz benliğinden vazgeçerse ona insan diyemeyiz. Hele hele bir örgüt  yesi için bu daha da geçerlidir. Bir  rg t üyesinden tarih, toplun, düşman bilinci, onur ve diğer insanı insan yapan konularda halk içerisindeki insanlarda daha nitelikli bir düzey beklenir. Varlığın bu insan da kendini en üst aŐamada inşa etmesi beklenir. Buna rağmen biyolojik olarak varlığını koruma adına onurundan vazge iyorsa, en düşmüş canlı sınıfına girer. Bu nedenle tarih boyunca ihanet en aşağılık bir davranıŐ olarak ele alınmıŐ.

Mesela klanı ele alalım. Klanda ihanet yoktur. İstisna durumlarda olsa bile klan, o kişiyi içinden atıyor. Yoksa kanserli bir hücre gibi klanın sonunu getirecek. Kanserli bir hücre ile diğer sağlıklı hücreler beraber yaŐayamaz. Günümüzde kanserli hücreyi sağlıklı hücreleri bozmasın diye lazerle, kemoterapi ile yakıyorlar. İhanette bu kadar tehlikelidir ve yakmak lazım. Bedenin sağlığı için bunu yapmazsak tüm bedeni kaybederiz. Klan toplumu da meseleyi böyle ele almış. Klanın ahlakına uygun hareket etmeyi dışına atmıŐ. Bu da ölüm anlamına gelir. Tedbirini böyle almış. Toplumsallaşma da böyle baŐlamıŐ. BaŐlangıca bağlı kalmak lazım. Önderliğimiz

Darvinizm, Marksizm gibi klanı vahŖi olarak ele almıyor. Klanı, toplumun temel ve baŖlangıç formu olarak ele alıyor. Demokratik ekolojik, kadın özgürlükçü paradigmayı da klan ve kabile toplumuna dayanarak tanıma kavuŖturuyor. Yani Önderlik soyut Ŗeylerden yola çıkarak tezlerini öne sürmüyor. Önderlik tarihi araŖtırıp tezlerini sunuyor. Önderlik bütün referanslarını tarihe dayandırır. Bunlarda doğal toplumun değerleridir. Böylece insan olmanın özüne dönmemizi hedefliyor. Önderliğimizin bu yöntemini esas alarak doğal toplumu ele aldığımızda görüyoruz ki, klan toplumu ihanet karŖısında çok sert tedbirler almıŖ, içinde barındırmamıŖ, ihanetle birlikte yaŖamayı ret etmiŖ.

KÜRDİSTAN'DA MÜCADELE İÇERİSİNDE İKİ ÇİZGİ: DİRENİŖ VE İHANET

Önderlik Kürt tarihinde iki belirleyici çizgi üzerinde duruyor. DireniŖ çizgisi ve ihanet çizgisi. DireniŖ çizgisi, değerlerinde ısrar eden, değerlerine, kültürüne göre yaŖamak isteyen, bu değerlerine saldırı olduğunda, değerleri korumayı kendisi için olmazsa olmaz olarak ele alan, tutumunu bu esas üzerine geliŖtiren çizgidir. İhanet çizgisi ise, iŖbirlikçi, kendi Kürtlük değerlerine göre yaŖamayı kendine esas almıyor. Esas aldığı Ŗey, kendisi, ailesi zarar görmesin diye hakim güçlerin kültürünü özömsüyor ya da onu Kürtlük değerlerinden daha değerli görüyor, kendini bunla bütünleŖtirmekte sorun görmüyor. Tarihimizde bilinir; kendini Pers, Arap, Türk olarak ilan eden ama aslında Kürt olan kiŖilik ve aileler var. Bunlar kendi toplumuna dayatmada bulunan dūŖmanıyla bir olup kendi insanıyla savaŖmak anlamına geliyor. Bu çizgi kendisinin ve ailesinin biyolojik varlığını her Ŗeyin üzerinde tutuyor. Dolayısıyla biyolojik varlığını korumak için toplumuna saldıran gücün yanında yer alıyor. Aslında kendi toplumunun dūŖmanı oluyor. Kürt tarihinde ihanet çizgisi bu karakter tarafından yürütölüyor ve günümüze kadar da gelmiŖtir. Bu iŖbirlikçi ve

ihanetçi çizgi özellikle İslamiyet'in gelmesiyle beraber İslamlaşma, Araplaşma adına Emevi, Abbasi, Osmanlı'nın işbirlikçisi olmaktan geri durmamış, hatta bazen kendini Arap ya da Osmanlı soyuna dayandırmış. Önderlik savunmalarında bu çizginin çözümlemesini yapıyor. Gılgamış Destanında geçen Enkidu'nun hikayesini vermiştik. Aşağı Mezopotamya'da devletleşen Sümer uygarlığı Yukarı Mezopotamya'daki doğal topluma saldırıyor. Bu toplumları Önderliğimiz proto-Kürtler olarak tanımladı. Sümer'deki kent devletleri bu toplumun değerleri üzerinden iktidarlaşıyor ve hep bu alanlara saldırıyor. İktidarların karakteri böyledir. İktidar hep kendini genişletmek, büyümek ister. Bu nedenle sürekli saldırı halindedir. Proto-Kürt toplumlar da hep direniş halindedir. Bunu örgütlenerek yapıyorlar. Önderliğimiz bu nedenle varlığı ve örgütlenmeyi beraber işliyor. Neden? Çünkü, varlığın örgütlendiğin kadar vardır. Var olman için örgütlenmen gerekir. Çünkü tehdit altındasın. Önderliğimiz eskiden beri de diyordu, *'halk içinde ne kadar örgütlüysen o kadar varsın.'*

Önderlik Kürt tarihinde iki belirleyici çizgi üzerinde duruyor. Direniş çizgisi ve ihanet çizgisi. Direniş çizgisi, değerlerinde ısrar eden, değerlerine, kültürüne göre yaşamak isteyen, bu değerlerine saldırı olduğunda, değerleri korumayı kendisi için olmazsa olmaz olarak ele alan, tutumunu bu esas üzerine geliştiren çizgidir. İhanet çizgisi ise, işbirlikçi, kendi Kürtlük değerlerine göre yaşamayı kendine esas almıyor. Esas aldığı şey, kendisi, ailesi zarar görmesin diye hakim güçlerin kültürünü özümseyor ya da onu Kürtlük değerlerinden daha değerli görüyor, kendini bunla

Bütün iktidarlar bir yere saldırdığında ilk olarak o varlığın örgütlülüğüne saldırır. O toplumun örgütlülüğünü ortadan kaldırmaya çalışır. Peki neden toplumun öncülerini, savunmasını, ordusunu dağıtmak istiyor? Çünkü o toplumun kurumlarını yani örgütlenmesini dağıtmadan o toplumu parçalayamaz. Bunları yaparak o toplumu savunmasız bırakır. Toplum savunmasız kaldığında güçten düşer ve ancak toplum güçsüz ve savunmasız kaldığında onun zenginliklerine el koyabilir, o toplumun insanlarını çekip kölesi, işçisi vs. yapabilir. İktidarların saldırı yöntemleri böyledir. Halen de böyledir. Mesela son olarak İsrail-İran savaşı oldu. İsrail ne yaptı? Tabi bu savaş havada yürüdü. Önce İran'ın askeri, istihbarat ve teknolojik alanda liderlik yapan insanlarını öldürdü. Askeri ve nükleer tesislerine saldırdı. Böylece İran'ı savunmasız bırakmak istedi. HTŞ, Esad rejimine saldırdığında da aynı şeyi yaptı. Önce rejimin hava üslerine, askeri noktalarına saldırdı, ki rejimi savunmasız bıraksın. Zaten rejim savunmasız kaldığı için yönetim HTŞ'nin eline geçti. Eğer Esad rejimi kendini savunabilseydi bırakıp gitmezdi. Kısacası Sümer kent devletlerinden beri aynı mantık işliyor. Sümer kentleri de Yukarı Mezopotamya'nın toplumlarının değerlerine el koymak için önce onların örgütlülüğüne saldırıp onları savunmasız bırakmak istiyor. Çünkü Yukarı Mezopotamya'da sedir ormanları, demir vs. birçok zenginlik var. Sedirden gemi yapıyorlar. Böylece bir donanma yapıp Fırat ve Dicle nehirleri üzerinde ticaret yapabilirler hem de bir savaş donanması inşa edebilirler. Bunun yanında bu gemileri yaparken ihtiyaç olacak iş gücünü de saldırdıkları bu toplumun insanlarını köleleştirerek sağlıyorlar. Bu kölelerin karnını doyurarak çok ucuza üretim yapabilirler. İşte bunun için Sümer kent devletleri sürekli Yukarı Mezopotamya'daki doğal topluma saldırı halindedir. Yukarı Mezopotamya'daki toplumlarda anacıl bir sistem var ve

kabileler halinde yaşıyor. Bir savunma sistemleri var ve birbirlerine bağılılar. Dağları çok yüksek ve geçit vermiyor. Bu nedenle Sümerler saldırılarından sonuç alamıyor. Sonra diyorlar, onlardan birini bulmalıyız ki bize içerden haber getirsin ve onun öncülüğünde onların üstüne gidelim. Yani onlara bir işbirlikçi lazım. Halen de böyledir. Mesela Ş. Delil’de şikeftlerimiz vardı. Düşman beş yıl boyunca şikeftlerimizde kaç arkadaş var, kaç penceresi var, hangi silahlar var, İçerde durum nedir bilmiyordu. Bu nedenle bir şey yapamıyordu. Ama biri kaçıp ihanete gidince düşmana bu bilgileri verdi ve düşmanın önüne verip arkadaşların üzerine getirince arkadaşlar zorlandılar. Bu tarihte bütün iktidarların mantığında var. Tarihte var. Tarih bizden uzak bir şey değil.

O süreçte Uruk kentinin kralı Gılgamış’ tır. Gılgamış, Enkidu üzerinde plan yapıyor. Eğer o toplumdan birini düşürürlerse avantaj onların eline geçecek. Enkidu aslında kendi halinde, toplumunun savunmasında yer alan biridir ve hayvanların dilinden anlıyor. Bütün hayvanlar etrafında toplanıyor. İşte plan yapıyorlar. Onu nasıl düşürebilirler. Aşağı Mezopotamya’da kadın düşürülmüş. Musakaddimdedir, yani geneleve düşürülmüş. Erkeği düşürmek için bir araç haline getirilmiş. Enkidu ve Yukarı Mezopotamya’daki proto-Kürtleri savaşarak düşüremiyorlar. Bunun üzerine bir kadınla düşürmek için plan yapıyorlar. Kadın gidip Enkidu’nun etrafında dolaşmaya başlıyor. Enkidu öyle bir seferde düşmüyor. Fakat sonunda kadın ne yapıp edip Enkidu’yu düşürüyor ve onu toplumundan koparıyorlar, şehir yaşamına alıştırıp kendileri gibi yapıyorlar. İşbirlikçi olup ihanet eden Enkidu düşmanın öncülük yapıp onları kabilesinin üstüne götürüyor ve kabilenin savunması kırılıyor. Yöntem halen aynıdır. Türk devleti KDP’nin eliyle birçok arkadaşlarımızı kadın eliyle düşürdü. Tüm istihbaratlar bu yöntemi kullanıyor. Kadını bir özel savaş aracı olarak kullanıp erkeği düşürüyorlar. Terside geçerlidir. Mesela Kuzey Kürdistan’ı subaylarla doldurmuşlar. Ceplerine para, altlarına araba koyuyorlar ve Kürdistan’ın kentlerine salıyorlar. Bu

subaylar bilinçsiz Kürt kızlarını özel savaş çerçevesinde düşürüp hem ajanlaştırıyorlar hem de neler neler getiriyorlar onların başına. Yani kadın ve erkeğin bu cinsel eğilimleri tarihten beri iktidarlar tarafından örgütlere, toplumlara karşı hep kullanılmıştır. İşte Enkidu'yu da bir kadın yoluyla böyle yapıyorlar ve sonra da kendi toplumunu onun gözündeki karartıyorlar. İşte senin toplumun geri kalmış, muhafazakardır ama Aşağı Mezopotamya'nın toplumu gelişmiş, Gılgamış'ın temsil ettiği değerler tanrısal değerlerdir vs. deyip Enkidu'yu kendi toplumunun düşmanı haline getiriyorlar. Yani Enkidu'nun zihniyetiyle oynuyorlar. Böylece Enkidu'nun gözündeki eski toplumu gerici, ilkel hale gelirken, Gılgamış'ın toplumunun değerleri kutsal değerler haline geliyor. Şimdi de öyle değil mi? Amed zindanında Şahin Dönmez şahsında aynı şeyi yapmadılar mı? Onun gözündeki Kürtlüğü küçük düşürüp Kemalizm'in değerlerini yüceltmediler mi? O da teslimiyet çağrılarını yapmadı mı? Ya da toplumumuzu Kürtlüğünden, annesinden utanır hale getirmediler mi? Hangi arkadaş diyebilir ki, annem Kürt kıyafetleriyle yanımdayken ondan utanmadım? Okulda, sokakta Türk arkadaşlarım annemi bu kıyafetlerle yanımda görürse alay konusu olurum vs. diye geçmişte düşünmeyenimiz var mı? Yoktur herhalde. Bizi bu hale getirdiler. Yani Önderliğin Enkidu ve Gılgamış sahsında çözümlediği ihanetin ve iktidarların bir gerçekliktir ve bunlar bizim de başımıza getirilmiş.

İşte Enkidu'yu devşiriyorlar ve sonuna kadar Gılgamış'a bağlı kalıyor, onun ideolojisinin savunucusu oluyor. Şimdi de öyledir. Türkçülüğün en ateşli savunucularından ve ideologlarından biri de Ziya Gökalp'tir. Demek ki, devrimcilik yapacak biri kadın-erkek bu meseleyi kendinde çözmeli ki özel savaşın bu ve benzeri yöntemlerine karşı kendini koruyabilsin. Önderliğimiz *'tarih günümüzde, bizde tarihin başlangıcında gizliyiz'* diyor. Bu olanlar tarihin bir devresinde olmuş bitmiş şeyler değil. Eğer tarihi Önderliğimizin tarzıyla ele almazsak tarihin tecrübelerinden ders çıkaramayız ve kendimizi özel

savaştan koruyamayız. Önder APO kendini ve sistemini tarihe dayanarak oluşturdu. Tüm devletli sistemi bu yöntemle çözümledi ve onunla nasıl mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koydu. Eğer biz de Önder APO'yu esas alırsak bir ihanetçi ve işbirlikçi olmaktan kendimizi koruyabiliriz. Ancak böyle özgür bireyler olup, halkımızı da özgürleştirebiliriz. Yoksa iktidarların bu tuzaklarına karşı koyamayız. MİT KDP'yle birlikte maliyecilerimizi, alımcılarımızı kadın eliyle düşürüp sonrada görüntülerini çekip onlara karşı kullandı. Bu kişileri yıllarca içimizde ajan olarak kullandı. Onlarca böyle düşürülen var. Erkek eliyle düşürülen kadınlar da var ama daha çok erkek kadın eliyle düşürülüyor. Kürt erkeği yabancı bir kadının eliyle çok rahat düşürülebiliyor. Bırakalım istihbaratları Kürt erkeği sosyolojik olarak böyledir. Bir Alman, bir Fransız, bir Türk kadını Kürt erkeğini çok rahat düşürebilir. Kürt erkeği çok zayıf. Enkidu'dan bugüne kadar bu zayıflık devam ediyor ve istihbaratlar bu zayıflığı kullanıyor. Kadroyu bu yolla düşürüyorlar. Peki ihanetçilerin psikolojisi nasıldır? Herkesi hain yapmak isterler. Şimdi TC' den daha fazla KDP bizi tasfiye etmek istiyor, KDP'den fazla da içimizden kaçıp ihanete giden ve KDP'yle çalışan Serhat, Botan bizi tasfiye etmek istiyor. Çünkü biz kazanırsak zorlarına gider. Ancak biz yenilirse rahat yaşayabilirler. Hainlerin psikolojisi böyledir. Kendi düşmüştür ve herkesin düşmesini isterler ki, kendilerini rahat hissetsinler. İşte bizde cinsel konularda zayıflık var. Kadın olsun erkek olsun bu konularda ihanetin, örgüt içinde yaşanan sorunların, örgütle karşı karşıya gelmenin temel kaynağı bu konudaki ikna olmama durumudur. Eğer işinde başarılı değilse, eğer çalışmasına odaklanmıyorsa, yaşamda başarılı değilse, örgütlenmede başarılı değilse kesinlikle kendinde cinsel konuları çözüme kavuşturmamıştır. Güdülerini çözüme kavuşturmamış, duygularını yurtsever duygular haline getirmemiş, devrimcileştirip çalışmasına analize etmemiş. Belki sorun yaşamamış, dışarıdan öyle gözüküyor ama yıllardır örgüt içinde ama kendini geliştirmemiş. Yoğunlaşması cinsel konular

üzerinde olduğu için kendini eğitmemiş, gidip bir ders verecek durumda değil.

Kürt karakterinde tarihten ve sosyolojik olarak günümüze yansıyan sebepleri insan iyi değerlendirebilir, üzerinde derin düşünüp yoğunlaşabilir, çözümlemesini yapabilir. Dolayısıyla sonuçlar çıkarabiliriz. Çünkü biz tarihimizden ve toplumumuzdan kopuk değiliz. Karakter toplum içinde tarihin bir sonucu olarak oluşuyor. Biz de uzaydan gelmedik, toplumun içinden geldik. Onun için meseleyi analiz etmek ve aşmak için yoğunlaşmak lazım. Kendimizi ve toplumumuzu bu zihniyetten kurtarmak için buna ihtiyaç var.

Kürt tarihinde kadının şahsında yaşanan bir ihanet olmamış. Ama Özgürlük Hareketi içine gelen ve ihanete giden kadınlar var. Hem de azımsanmayacak sayıda var. Böylesi bir kadın özgürlükçü harekette bunun olması ironiktir. Ama maalesef var. 2002- 2004 tasfiyeci süreçte yine 1996’ da Newal, bazıları Partide görev almış ve ihanete gitmiş. Newal ihanete gittiğinde Şemdin Sakık’la birlikte Ana Karargah komutanıydı. Eğer ajan olarak içimize sızdırılmış biri değilse- ki böyle bir ihtimal var- geleneksel kadın- erkek ilişkileri onu ihanete ve konralığa götürdü. İhanete gittikten sonra JITEM’in bir subayıyla evlendi. İhaneti aynı zamanda iktidarcı ve tepkisel kişiliğiyle de bağlantılıdır. Bu kadınların çoğunluğu geleneksel kadın-erkek ilişkilerini kendilerinde çözemediği için ihanete gitti. Her biri bir erkeğin etkisine girdi. Bunu da çözümlememiz lazım. Ama tarihimizde kadın ihaneti yoktur. Bir kere kadının ontolojik olarak ihanete karşı olması lazım. Herkes ihanet etse de kadının asla ihanet etmemesi lazım. Diyelim ki, birini çok sevdi- farazi bir durum ama- diyelim ki birini çok çok sevdi duygusal olarak. Bu durumda o kişi ihanete gittiğinde ilk onun tutum alması hem de berrak bir tutum alması gerekmez mi? Yani tereddütsüz ihaneti ortadan kaldırmalı. Ama öyle olmuyor. Kadın da onunla ihanete gidiyor. Nedeni nedir? Nedeni cinsel, güdüs el yaklaşımıdır. Kadın ihanetleri ve nedenleri üzerinde de ciddi yoğunlaşmak gerekiyor. Önderliğimiz boşuna *‘herkes dağdan*

inse de kadın inmemeli' demedi. Kadın arkadaşlar bu sözü bir an bile olsun akıllarından çıkarmamalı.

Kürt erkeği yabancı bir kadının eliyle çok rahat düşürülebiliyor. Bırakalım istihbaratları Kürt erkeği sosyolojik olarak böyledir. Bir Alman, bir Fransız, bir Türk kadını Kürt erkeğini çok rahat düşürebilir. Kürt erkeği çok zayıf. Enkidu'dan bugüne kadar bu zayıflık devam ediyor ve istihbaratlar bu zayıflığı kullanıyor. Kadroyu bu yolla düşürüyorlar. Peki ihanetçilerin psikolojisi nasıldır? Herkesi hain yapmak isterler. Şimdi TC' den daha fazla KDP bizi tasfiye etmek istiyor, KDP'den fazla da içimizden kaçıp ihanete giden ve KDP'yle çalışan Serhat, Botan bizi tasfiye etmek istiyor.
